

Békehírnök

2020. május 10.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CXIV. évf. 10. sz.

„Ha muszáj, akkor szívesen!”

A pedagógusok helytállásáról

♦ Egy igazgató asszony szemével

A bodrogi Bölcsesség Kezdeté Általános Iskola intézményvezető asszonyát, Dan Tibornét kerestük meg, hogy képet kapjunk és képet adjunk kedves olvasóinknak a pedagógusok mindennapjairól. Az iskolában nincs gyerekzsivaj, a buszok csendben sorakoznak. A pedagógusok ott-honról végzik a munkájukat. Az irodai e-mail-fiókban sorakoznak a levelek a rendkívüli feladatokkal, a konyhán sült a rakott karfiol a faluban élő gyerekeknek, a technikai dolgozók fertőtlenítenek, felújítanak, leltároznak. Most zúghat a fűnyíró tanítási időben is. A beszélgetésből kiderül, hogy pedagógusaink nagy munkát végeznek napról napra, számukra is új, megtanulandó formákban kell az oktatási és nevelési munkát folytatni. Akiknek a szíve elkötelezett a diákok iránt, azok ezt megtalálják.

– Hogy néz ki ma egy intézményvezető, pedagógus munkanapja?

– Szinte mindennap bent vagyok az iskolában a nyitvatartási idő alatt, mikor vezetőtársam ügyel, akkor ott-honról dolgozom. Bár a tavaszi időszakhoz tartozó, közösséget igénylő programok, mérések, szakmai látogatások, minősítések törölve lettek, a munkatervhez kapcsolódva bőven akad feladat (tankönyvrendelés, beíratkozások, felülvizsgálatok, az új NAT-hoz kapcsolódó dokumentummódosítások, a digitális oktatás kiépítése, felügyelete...). Pedagógusként számomra is elvárás, hogy az órarend szerinti óráim napjára elkészítsem a digitális tananyagot, kapcsolatos tartásokat a szülőkkel, gyerekekkel. Sokfelé kell figyelnem, mint mindig. Vezetőként a munkaidő beosztása saját felelősség, nem lehetett, s most sem tudom egybefüggő 8 órában megoldani.

– Mondanál erre példát?

– Egyik pedagógusom így írta le egy napját: „Mindjárt reggel leülök a számítógép elé. Folyamatosan kapcsolatban állok a diákokkal, szülőkkel, kollégákkal. E-mailben, Skype-on és a GoogleClassroomban vagyok folyamatosan jelen. Korábban a tanteremben lehetett járkálni, most ez nincs, ezért időnként föl kell állnom mozogni. A tanórák után kijavítom a beküldött diákmunkákat, este tudok készü-

ni a másnapra. Sokszor fekszem későn, pedig a családi körülményeim lehetővé teszik, hogy teljes egészében a munkámmal foglalkozzam. Megértem, hogy milyen nehéz lehet annak, aki szülő is, tanár is. Kilenc Google-osztályteremben 141 diák munkáját kísérem.”

– A normál tanrendhez képest hogyan változott a feladatmennyiség, a ráfordított idő és energia?

– A pedagógusokat most igyekszem mentesíteni a tanításon, kapcsolattartáson kívüli feladatok alól. Az első hetekben sok energiát elvett a technikai átállás, a digitális platformokon történő eligazodás, és a tanulók és szülők számára követhető egységesedés. A keretek és a működés mostanra már biztosított. A tananyag átadására fordított idő, energia megnövekedett. Nálunk a pedagógusok az elkészített digitális tananyag feltöltése mellett törekcsenek a személyes kapcsolattartásra, élőben történő konzultálásra is. A tananyagok előkészítése hosszabb időt igényel, mint korábban. Pontos, didaktikailag felépített, és a gyermek, szülő számára is értelmezhető, hangsúlyokkal ellátott, tömör tananyagot kell készítenünk. Amit korábban szóval mondtunk el, most videóra kell felvenni, általában valamilyen prezentációs lehetőséggel kombinálva, hiszen többen a háztartásban levő korlátozott számú eszköz miatt nem tudnak adott időpillanatban ott lenni az élő beszélgetésen. A napközis, felzárkóztató foglalkozásokat felváltotta az egyszemélyes vagy kiscsoportos konzultáció. Még inkább szükséges a differenciálás.

– Hogyan tudjátok jól beosztani a tanulnivalókat?

– A tananyag mennyiségét a tapasztalatok alapján igyekszünk rugalmasan beállítani, több gyakorlásra lehetőséget adni, szükség esetén a nehezebb tananyagokat átcsoportosítani későbbre. Nem fog most minden befejezni a tanévbe, de ez nem baj. Tájékozódunk, tanuljuk az újabb és újabb platformok használatát, keressük a motiválás új lehetőségeit. Új közösségi szabályokat kell kialakítanunk, és

(Folytatás a következő oldalon)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömről teljes legyetek.” (1Jn 1,4)

A HÉT GONDOLATA

Ül az idős ember az üres papirusztekercs fölött. Már a Legfontosabbról megírta evangéliumát, s az – a másik három szerző korábbi írásával együtt – el is terjedt a birodalomban. Most üldözik őket Miatta. Legtöbb hívő kortársa, gyülekezetének tagjai állandó fenyegetettségben élnek. Apostoltársai mind mártírhálált szenvedtek. És ő még él, mert még nem mondott el mindent. Még nem adta át élő Urának minden üzenetét. Ül az agg apostol, és megtelik a papirusztekercs. Ahogy a „régiekre” szokták: először emlékezéssel. Személyes tapasztalatokkal. Ezek alapja, forrása az élő Jézus. Rá emlékezik, róla gondolkodik, sőt hirdeti őt, mert most is ő tölti be az életét: szívét, lelkét, gondolatait. Óbelőle táplálkozik. Ő a forrása. Mindenének. A hívőkkel közös öröme is. „Jézus a forrása nagy örömről, boldog, ki öneki adja magát!” (Papp Dániel)

A HÉT GYAKORLATA

A megosztott öröm kétszeres öröm. Ha örömhírré találsz a héten, oszd meg!

A HÉT IMÁJA

Hálát adunk azért, mert ismerhetjük a teljes öröm forrását, Istent! Ámen.

Isten országa a kisgyermeké 2020. május

A hónap igéje

„Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Lk 18,16)

A hónap gondolata

A kisgyermek lelke iránt óriási és egyben elháríthatatlan a felelősségünk. Csodáljuk bennük, hogy mennyire rugalmasak, mennyire tiszták, mennyire tudnak figyelni, mennyire őszinték, és mekkora bizalommal vannak irántunk. Mindannyian arra vágyunk, hogy Jézust megismerjék és vele éljenek. Jézus arra hívja fel a figyelmünket, hogy ebben az igyekezetünkben arra kell különösen is vigyáznunk, hogy ne akadályozzuk őket. Talán azért, mert egyébként ösztönösen bennük van Isten keresésének a vágya? Lehetséges. De mit jelent az, hogy akadályozzuk? Akadályá válhat, ha akaratakat folyton letörjük, ha mellébeszélünk, ha mindennapi életünk számukra nem bizonyítja Istent. Még hitbeli nevelésünk is akadályá válhat, ha pusztán csak mi akarunk Istennel kapcsolatosan beléjük helyezni, mintha már tudnák is, ahelyett, hogy a kicsi lelkük Isten iránti rezdüléseit, mozdulásait, kérdéseit, gondolatait követve kapcsolódnánk az ő belső történetükhöz. Ezért is kell sok-sok kérdést feltennünk nekik. Egyébként ők is rengeteget kérdeznek, mint ahogy tudjuk is. De a kérdéseinknek nem az a célja, hogy aztán mi rögtön meg is válaszoljuk. Hanem hogy megértsük, hol is tartanak, merre mennek belső útjukon. Nem szabad elfelejtenünk tehát, hogy Jézus velük kapcsolatosan az akadályok elhárítására biztat minket.

De a kisgyermektől tanulnivalónk is van. Jézus egy alkalommal ezt meg is fogalmazza: „Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.” A jézusi ta-

(Folytatás a következő oldalon)

„Ha muszáj, akkor szívesen!” – folytatás a címloldalról

megtalálni – főleg a tinédzser tanulókkal – a megfelelő hangot abban a világban, amelyben ők sokkal jobban otthon vannak, mint mi.

– Egyesek szerint most sokkal könnyebb a pedagógusoknak, sőt több a szabadidejük. Tényleg ezt tapasztalja a tanár és az intézményvezető?

– Ez nem így van. A diákokra odafigyelő pedagógusok terhelése növekedett. A munkatársaim elkötelezett pedagógusok, belső motivációjuk erős arra, hogy ebből a helyzetből is a körülményekhez képest a legjobbat hozzák elő. A tapasztalatból fakadó rutin, amely sokunk munkáját könnyebbé tette, most itt nem működik. Rengeteget tanulunk, kísérletezünk, és nemcsak a digitális technika lehetőségeivel kapcsolatban. Át kell állítodni a gondolkodásnak, tervezésnek, értékelési módoknak, fokozatosan kell felépíteni valami újat. Ahol gyermekek vannak otthon, még nehezebb a helyzet. Intézményvezetőként megszoktam az elvárhatón felüli terhelést, ezzel – úgy gondolom – szinte minden közoktatási vezetőtársam együtt él, most sincs másként.

– Milyen extra kihívásokat hozott az új „digitális” tanrend?

– Hiányzik a gyerekek, kollégák személyes érintése, az összekacsintás, az egyidejű közös élmény. Ez nem pótolható. Az előben kezelt konfliktusok helyett most a digitális térben kell ezeket monitorozni, megelőzni, korrigálni. Eddig csak érintőlegesen foglalkoztunk ezzel a területtel, most a mindennapi élet része lett. Minden reggelt áhítattal, imádsággal kezdtünk az osztályokban a gyerekekkel, közösen ráhangolódtunk a napi feladatokra, ezt nem tudjuk teljes egészében az online térbe terelni. Nyolcadikosaink egyik első kérdése volt, hogy lesz-e ballagás. Biztosan, hiszen mindenki számára fontos megélni az elválást, megünnepelni a növekedést, és áldást kérni rájuk, de sem a módját, sem az idejét nem tudjuk még. Sok ilyen – az életet keretező – hagyomány átélése kérdés most.

– Milyen pozitív tapasztalatokat lehet eddig összegezni?

– Kollégáim nagy bátorsággal, rugalmassággal vágtak bele az új dolgok felfedezésébe – nem blokkoltak le, ez a mi alapvetően hagyományos módszerekre épülő iskolánkban paradigma-váltás. Büszke vagyok rájuk. Gyakorlatilag egy folyamatos, egyéni és közös belső továbbképzésben, tudásmegosztásban veszünk részt. A szülőkkal szo-

rosabb az együttműködés, egymásra utaltság, közvetlenül belelátnak a munkánkba, sokan segítik is, jó esetben a bizalom, egymás megbecsülése növekszik. Fontosnak tartjuk a családok támogatását lelki értelemben is. Iskolalelkészünk „Napindító dicséret”-kel és igei gondolatokkal, „Reggeli manna”-val várja reggelenként az online térben a családokat.

♦ Pedagógusnak lenni ma Miskolcon – Hírek a Téglagyár utcából

Nyitott Ajtó. Ez a neve a miskolci baptista iskolának. Kíváncsiak voltunk arra, hogyan folyik a tanítás egy olyan közegben, ahol bizony a legtöbb családnak szűkösek az anyagi és a technikai lehetőségei. A tanulók nagy része hátrányos körülmények között él. De ha vannak szívvel-lélekkel és hozzáértéssel dolgozó pedagógusok, akkor lehet változás. Ennek próbáltunk utánajárni a karantén idején. Molnárné Kertész Ildikó igazgatót kerestük és faggattuk a mindennapokról. Talpraesett, életteli és céltudatos lény a távolból is jól kiábrázolódik a beszélgetésben.

– Az igazgató most nem mehet semmi-képp szabadságra.

– Intézményvezetőként minden nap bent vagyok az iskolában. Jobb is így, mert otthon nincs annyi „iroda”, hogy ne zavarjuk egymást a munkában a férjemmel, aki rendszergazda az iskolánkban, és percenként csörög a telefonja a digitális átállás idején, és a lányommal, aki épp a tanítási gyakorlatát teljesíti online, és a Zoomon tartja a kapcsolatot a tanítványaiival. Bent az iskolában kevesen vagyunk, szokatlan a nagy csendesség.

– Az átállás a digitális, a távoktatásra bizonyára nem volt zökkenőmentes.

– Minden napra jut bőven feladat! Megtervezni az átállás menetét, kiválasztani a platformot, ami működik a mi iskolánkban is, kitalálni, hogy hogyan lesz ellenőrizhető a kollégák munkája, és így tovább. Nem is beszélve az adatszolgáltatási kötelezettségekről. A kollégák hősies erőfeszítések árán egy hét alatt áttértek a digitális munkarendre. De ezt úgy kell elképzelni, hogy több olyan nyugdíjas kollégám is van, aki nemigen ért a számítógéphez. Előfordult, hogy amikor a haladó IKT-kompetenciákkal megáldott kolléganőnk magyarázta egyiküknek a Redmenta rejtelmét, a hős nyugdíjas megkérdezte: Kurzor? Az meg mi?

– Mit kellett átszervezni a pedagógus-csapatban?

– Szerencsére még az első nap megalakítottuk a szakértői csoporto-

kat, amelyeknek a vezetői IKT-ban jár-tas kollégáink, így mindenki tudja, ki-hez kell fordulnia. Az első napok, he-tek úgy néztek ki, hogy mindenki tele-fonált vagy msn-ezett. Vagy segítséget kért, vagy segítséget nyújtott, vagy a tanítványait próbálta elérni online.

– A diákokat hogy lehet elérni a Tégla-gyár utca környékén?

– A tanítványokat elérni nálunk nem kis feladat. Az esetek többségé-ben nem megy csak úgy! Rengeteg tele-fonhívás, üzenet testvérek, rokonok, szomszédok, ismerősök útján. A drive-on – amit természetesen csak a saját pedagógusaink érnek el – létreho-zott táblázatot a gyerekek elérhetősé-geiről egyre bővítjük. Ki jött be a tan-könyvekért, ki igényelt ebédet, kinek ki a testvére stb. Mára [április 9.] elju-ttunk odáig, hogy a 300 tanulónkból már csak 22 nem érhető el. Közben persze kérjük a családgondozók, a szo-ciális munkás segítségét is, nem mon-dunk le senkiről, valahogyan elérünk majd mindenkit. Nálunk, sajnos, a leg-több családban csak egy telefon van, de sok gyerek. A szülők igyekeznek, néhányan azért vettek tablettet, okoste-lefont, hogy tudjanak a gyerekek tanu-lni. A szolgáltatók jóvoltából pedig van ingyeninternet. Mégsem tudja mindenki elérni. Nincs lefedettség a la-kóhelyükön, nincs pénz a kártyán, hogy elmenjen az az SMS, és így to-vább. Eddig is jó kapcsolatunk volt a családokkal, de most úgy látom, mé-lyült a bizalom, mindenki kész az együttműködésre, amennyire tőle telik.

– A gyerekek hogy állnak hozzá a vá-ratlan és új helyzethez?

– Nehezített pálya, de a gyerekek többsége nagy lelkesedéssel veti bele magát az online feladatok tengerébe. Van, aki azt mondja, többet tanul így, mint amikor bejártunk az iskolába. Mások persze most is a kibúvókat ke-resik, trükköznek, úgy tesznek, mint-ha tanulnának, de nem csinálnak semmit.

– És hogy tudják a kollégák kialakítani azt a rendet, hogy mindennek legyen ideje?

– Özönlenek az üzenetek a pedagó-gusokhoz. Az osztályfőnökök állandó készenlétben vannak, javasolom nekik, hogy hozzanak szabályokat, hogy mi-kor van „iskola”, és mikor nem lehet zavarni őket, de ez eleinte nem megy. Este 10 után küldik aludni a gyerekeket. Nyugtítani, biztatni kell őket. Hi-ányzik nekik az iskola, a gondoskodás, a társak. Az egyik osztályban mikor meghallották a gyerekek, hogy ebédet lehet igényelni, megbeszélték, hogy akkor a sulis ebédlőjében ők majd talál-koznak és együtt ebédelnek... Persze erről szó sem lehet, de örülünk, hogy ilyen jó az osztályközösség.

– Mi a legnagyobb kihívás?

– Mindannyiunknak, gyerekek, felnőttek egyaránt hiányzik a szemé-lyes találkozás! Szerencse, hogy ha a gyerekekkel nem is, a kollégákkal tud-juk tartani Zoomon a kapcsolatot. Tar-tottunk már nevelési értekezletet is, mert meg kellett beszélni az új NAT-ra való átállás kapcsán a feladatokat, a pedagógiai program módosításával kapcsolatos teendőket. A vezetőség hetente ezen a platformon találkozik. Húsvét előtt még egy rendhagyó hús-véti ünnepséget is rendeztünk, és ha a gyerekeket nem is tudtuk meghívni, legalább a dolgozóink együtt voltak a virtuális térben, és megemlékezhet-tünk ennek az ünnepnek az igazi jel-lentőségéről. Hálás vagyok a kollégái-mért, akik mindent megtesznek, hogy mint intézmény sikeresen meg tud-junk birkózni a koronavírus okozta ne-hézségekkel.

– Mi mozzgat és mutat jó irányt nektek a mostani szoros és megterhelő időben?

– Két jelmondata is van a tantestü-letünknek. Az egyik már évek óta segít a humorával átlendülni az akadályo-kon, megoldani az olyan feladatokat, amelyek sok „felesleges” adminisztrá-cióval járnak. Ez így szól:

„Ha muszáj, akkor szívesen!”

A másik, ami ezekben a nehéz idő-kben a segítségünkre van:

„Többet ér a türelmes kitartás, mint a nagy hősiesség...” (Péld 16,32; EFO)

Baptista sajtószolgálat

(Folytatás az előző oldalról)

nítással kapcsolatosan a biblia-magyarázók a kisgyermek két jellemzőjét emelik ki, amelyek a hívőséghez elengedhetetlenek: bizalom és alázat. A bizalom első pillantásra is magától értetődő a kisgyermeknél. Minden továb-bi az életükben ettől függ. Kiala-kul-e az a mély, ősbizalom, vagy ha megtört, valamikor helyreáll-e. De az alázat mintha nem mindig lenne rájuk jellemző. Hisz enge-detlenek sokszor, nem rendelik alá magukat a felnőttnek már egy-két éves korukban sem, ha-nem hisztiznek, toporzékolnak. A kisgyermek nem a felnőttnek rendeli alá magát teljesen, ha-nem a kapcsolatuknak. Annak, ami kettőjük között valóságos. Nem helyezi magát a kapcsola-ton kívül még akkor sem, amikor haragszik, akkor sem, amikor el-vonul. Mindent nekünk, a fel-nőtteknek mutat, mond, mert nél-külünk nem él. Ő nem a viselke-désében alázatoskodik, hanem abban, hogy teljesen velünk él, és egész lényét ebbe a kapcsolatba helyezi. Benne nem merül fel az a nagyképűség, hogy ő nélkü-lünk létezik, nélkülünk valaki. Mint ahogy sok felnőtt-társunk okos, jóságos, becsületes vagy akár szép is. De magának az.

A lényeg: ha tanulni akarsz a kisgyermektől – ahogy Jézus erre bátorít –, akkor sokat kell együtt lenned velük, mert külön-ben hogy tanulnád tőlük a ősbiz-zalmat és a természetes, öröklö-désmentes alázatot? Nem? És ak-kor velük együtt Isten országában élhetünk.

A hónap gyakorlata

Csak azért figyeld a kisgyer-mekeket ebben a hónapban, hogy a bizalomról és az alázatról minél többet megtudj tőlük!

A hónap imája

Uram, nem fuvalkodik fel a szí-vem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elér-hetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem. Bízzál, Izrael, az Úr-ban most és mindörökké! (131. zsol-tár)

Baptista sajtószolgálat

Örök rímek Gerzsenyi Sándor versei

Mérlegen

A templomrabló nép mily jót mulat!
Isten helyett imád hús-vér urat.
Egyszer csak fönt a hófehér falon
Egy halvány kéz moccan és ír nagyon.
Szájátva bámul a sok „bölc” vezér.
Az arca mindnek reszkető, fehér.
Az írást egy sem érti. Nézi csak...
Az anyakirálynő tanácsot ad.
Van itt egy férfi. A szíve arany.
A megoldás talán őbenne van.
Hívjátok gyorsan! – Neve Dániel.
Nem téveszthető össze senkivel.
Hívassátok! Előtte nincs titok!
Ő elmondja a magyarázatot.
Jön Dániel, „Sétáló Értelem”. –
Mi dolgod velem, Úrnóm? Kérdezem.
Fejtsd meg az írást! – Bélsaccar kiált.
Fényes agyaddal szolgálj a királyt!
„Mené! – Tekél! – Perész! – Három titok.
Három nyílvessző. – Szívednek gyílok.
Még mért az Isten. Könnyűnek talált!
El nem kerülheted most a halált!
Magadban bíztál, mint gőgös atyád.
Sok rablott kincsed ellened kiált.
E történetnek utolsó szava:
Éjjel megölték. Aznap éjszaka.

Hogy lehet üdvözülni?

A gazdag ifjú. Ó, szegény!
Megáll az utca szegletén.
Jézusba botlik. Kérdezi.
Hiányzik valami neki.
Üdvözülnének? – Mondd, miként?
És faggatja. – Szólj, mennyiért?
Tele arannyal pénzövem.
Mennyit kérsz érte? – Megveszem.

(Folytatás a következő oldalon)

Hiszem az örök életet 1. rész

„Én vagyok a feltámadás és az élet,
aki hisz énbennem, ha meghal is, él...” (Jn 11,25)

Egyszer egy hívő lelkipásztorhoz beállított egy ötven év körüli, mély gyászba öltözött házaspár, hogy temesse el balesetben elhunyt, tizenkilenc éves egy szem fiukat. A beszélgetés közben kiderült, hogy az édesanyjának olyan betegsége van, hogy már csak néhány hónapja, esetleg éve van még. Miután meghallgatta a vigasztaló szavakat, ezt mondta a könnyeit törölgetve: „Ha nem volnánk hívők, akkor ezt nem tudnánk elviselni, s ha nem hinném az örök életet, akkor öngyilkos lennék, hiszen úgys meg vannak a napjaim számolva, de én hiszem az örök életet.”

Egyetlen mondatot szeretnék kiragadni ebből a beszélgetésből. Ezt: „Ha nem hinném az örök életet, akkor nem élnék tovább.” Ezt a magam vallomásaként is el tudom mondani – Isten kegyelméből. S a továbbiakban hadd legyen ez a prédikáció bizonyítéka is egyben. Hét feleletet gyűjtöttem össze erre a kérdésre:

Én miért hiszem az örök életet?

1. Azért hiszem az örök életet, mert nem tudom nem hinni. Egyszerűen nem hiszek a hitetlenek hitetlenségében. Tudniillik az ilyen nagy, végső alapigazságokra, amelyek be vannak építve az ember őstudatába, mi csak rátalálni tudunk, de kitalálni azokat nem tudjuk. Például a kinin már régen benne volt a kininfában, amikor rájöttek a gyógyhatására, és az a bizonyos penészgomba is megvolt már, csak valakinek fel kellett ismernie, hogy abban gyógyszer van, a penicillin. Gravitáció Newton előtt is volt már, az atomszerkezet is megvolt. Ezeket a teremteskor mind beépítette Isten a világmindenség törvényeibe. Ugyanígy vannak olyan nagy etikai igazságok is, amelyek be vannak építve Isten erkölcsi világrendjébe...

Ezekre mi csak rátalálni tudunk, és nem kitalálni ezeket. Ilyen az örök élet gondolata is. Képtelenségnek tartom, hogy szerte a világon, fehérek, feketék, sárgák, színesek, különböző világvallások nagy gondolkodói bárhol a világon a maguk fejéből egy közös meggondolásra jutottak évszázadok, évezredek óta: hogy nem a halálé az utolsó szó. Valaki így fogalmazta meg ezt: a halál nem pont, nem is kérdőjel, nem is vessző, hanem kettőspont. Utána valami egészen

más következik. Én nem tudom nem hinni, mert ilyen nem lehet kitalálni. Ez olyan kozmikus, végső igazság, olyan gondolat, hogy erre csak rádöbbsen tudtak és tudnak a világ bármelyik sarkán, az Északi-sarktól a Déli-sarkig és az Egyenlítő körül, bárhol primitívebben vagy magasabb rendű síkon, de a végső gondolat ez.

Aki pedig mélylélektannal foglalkozik, annak megdöbbenő az, hogy a tudatmező nagyobb része nem hiszi a halált. Van a tudat, ez a jéghegy csúcsa, és a tudattalan, a tudatalatti, amelynek sok rétege van. Ez a tudatmező kilenczted része, szemben az egésznek az egytizedével, a tudattal. Nos, tudattalanunk nem hiszi a halált. Erre mutatnak például az álmossorozatok. Ha valaki arról álmodik, hogy üldözik, meg akarják ölni, végül mindig megmenekül. Ha másképpen nem: felébred. Tehát a tudatalatti nem fogadja el a személyes halált. Még ha az evolúciónak, a fokozatos fejlődés filozófiájának fogalmaival fejeznénk is ki kérdésünket: Miért ne lehetne a lelkünknek, a sokkal-sokkal többet tudó, ősi millió és millió éves rétegnek igaza, miért csak ennek a kis tudatunknak? Miért tévedne lelkünk (pszichénk) nagyobb része – mely évmilliók óta gyűjti az információkat, szemben a néhány évtizedig gyűjtögető kisebb résszel, a tudatossal?

És ide tartozik még az úgynevezett életőszton is, mellyel szemben halálőszton nincs is. Senki sem akar meghalni (az életuntak, az elviselhetetlenül szenvedők és az öngyilkosok kivételével). Úgy vannak vele, mint az írói fantázia szülte vénasszony, akiért egyszer eljött a halál, hogy most már viszi. Elkezdett alkudozni vele, hogy még ne.

– No, jó – mondta a halál –, de készülj fel, mert holnap jövök érte.

Erre az öregasszony így:

– De írd már fel az ajtófélfámra, mert olyan feledékeny vagyok én már, hogy másképp nem tudom megjegyezni!

Ezt is megtette a halál, és másnap beállított érte.

– De hiszen nem azt ígérted, hogy ma jössz! – tiltakozott a néne. – Olvasd csak, ott van az ajtófélfán, hiszen te magad írtad fel. De hangosan olvasd, mert nagyot hallok!

– Holnap – olvassa a halál.

– Na, ugye!

Aztán másnap is ugyanazt olvastatta el a halállal, majd mindennap,

amikor jött érte, mert mindennap jött. Így aztán sosem tudta elvinni, mert ő maga adta írásba ezt az ígéretet.

E mesének csupán az az igazsága, hogy senki, soha nem akar meghalni. Ki ültette bele az emberbe ezt az élet-öszönt? Az, aki megalkotta: Isten.

2. Azért hiszem az örök életet, mert a világmindenség dialektikusan van felépítve, azaz mindennek van ellentéte. (Az Idegen szavak szótára szerint „a dialektika a mozgásnak és fejlődésnek ellentmondásokon és kölcsönhatásokon alapuló objektív folyamata”.)

Van fönt és lent, jobbra és balra, hideg és meleg, fehér és fekete, apály és dagály, igazság és hazugság. Sőt már kimutatták, hogy nemcsak anyag van, hanem antianyag is, lélek és „antilélek” is (lehet ez kis és nagy kezdőbetűs is). Nincs olyasmi, aminek ne volna ellenpólusa. Ez adja meg a kozmosz dinamikáját, fejlődését, lendületét. Különben leállna a „gépezet”.

Most tegyük fel a kérdést: Fogantatásunk és születésünk pillanatában benne van-e a halálunk? Benne van. Mint az órákban valamikor a rugó, újabban az elem. Ha erősebb, akkor tovább mozgatja a mutatókat, ha gyengébb, akkor rövidebb ideig. De benne van az, hogy egyszer megáll. Az emberi szervezetben is benne van, hogy lejár – legalábbis a földi életideje. Ez az egyik pólus. A másik pólus pedig nem lehet más, mint ez: ha születésünk pillanatában benne van a halálunk, mert halálra születünk, akkor a halálunk pillanatában benne kell lennie az életnek is, egy másféle életnek. Különben a rend nem Rend. Pedig itt kozmikus nagy Rendről van szó. Mi ezt nem látjuk, nem vesszük észre, néha kaotikusnak látjuk, de itt hallatlanul nagy belső rend van. Ami ebben rendtelenség, az bennünk van, azt mi vetítjük rá a dolgokra, vagy mi csináljuk. (Aho- gyan a paradicsomból is mi csináltunk poklot.) Nos, én tehát nem tudom elhinni azt, hogy ha születésemkor halálra vagyok ítélve, halálomkor ne lennék életre ítélve. Valamilyen életre. Ha ugyanis az emberek azt tartják, hogy a halál örök, akkor mi ennek az ellentéte? Az, hogy az élet örök, vagyis van örök élet. Az már más kérdés, hogy hogyan, mint, mi- képpen.

Így látta ezt már Arany János is, aki nemcsak költő, hanem újságíró és szerkesztő is volt, amikor előre meg- írta, saját sírfeliratát:

ITT NYUGSZIK
ARANY JÁNOS
SZERKESZTŐ
SZÜLETETT 1817 MÁRCIUS 2-ÁN
MEGHALT...

Nincs végezve itt még a cikk,
Folytatása következik:
Én-Uram, légy én szerkesztőm,
Új folyamamban újrakezdőm.

3. Azért hiszem az örök életet, mert valaki legyőzte a halált. S ha legyőzött ellenség a halál, akkor nem az övé az utolsó szó, hanem azé, aki legyőzte, aki egyszer – épp egy halálesetnél – így mutatkozott be: „Én vagyok a fel- támadás és az élet, aki hisz énben- nem, ha meghal is, él...”

Meddig, hány évre győzte le Urunk a halált? Örökre! S ha általa örökre van legyőzve a halál, akkor mi marad meg örökre? Csak az élet, te- hát csak az örök élet.

De ezt az örök legyőzetést már az ószövetségi Szentírás is tudja. Íme:

„Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az Úr letörli a könnyet minden arcról, leveszi népéről a gyalázatot mindenütt a földön! – Ezt ígéri az Úr! Ezt mondják majd azon a napon: Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, és ő megszabadított minket! Itt van az Úr, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának!” (Ézs 25,8-9)

A Biblia jubileumi kommentárja ezt fűzi e versekhez: „A halál megszűnésének a gondolata egyedülálló az Ószövetségben, egyike az ószövet- ségi kijelentés csúcspontjainak, és az újszövetségi kijelentéshez vezet, töb- bek közt az 1Kor 15,26-hoz és 54-hez. Az előbbi így hangzik: »Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.« (Jel 20,14; 21,4) Az utóbbi pedig így: »Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Ha van érzéki test, van lelki test is.«”

Ráéreztem én is erre még 1970- ben, amikor ezt írtam egyik karácso- nyi versemben:

Ím, láthatóvá lett a Láthatatlan,
és érthetővé Az, Ki érthetetlen,
Valósággá, Ki szinte képzeletben
élt csak, mert megjelent emberalakban.

S történelemmé lett az Ige lassan,
felfoghatóvá véges értelemmel.
Kiléphet az Időből már az ember,
mert Ő belépett, Ő, a halhatatlan!

A halált most már nem nevezzük végnek.
Ily megbecsülést itt az ember-létnek
s ily távlatot ki ad az emberségnek?

Balog Miklós

(Folytatás az előző oldalról)

Árnyékos lesz Jézus szeme.
Szíve bánattal van tele.
Szól: add át minden vagyonom
A szegényeknek, s megtudod:
Adásban van a kegyelem.
Lásd, én elhagytam mindenem.
Egész lényemet átadom.
Szaggathat kínzó fájdalom.
Tedd le te is. Kincsben ne bízz.
Nem testvér: jövő és a pénz.
Csak adni, adni. Ez a fő.
Ez az üdvösséges jövő.

Becsukódik az ajtó

Hajóra szálltunk, jó szelet remélve.
Sok volt a harc. Kellene már a béke.

A lelkem csendes nyugalomát kívánja,
Fegyvernynyugvást a háborúk utánra.

A Törvény szabta meg a teendőket,
Mikor így szólt: Menj, s hányd kardéltre őket!

De ma már, hogyha ellenséget látok,
Csendes undorral kardélemre hányok.

Lángolásaim rendre kialusznak.
Emlékgyümölcsfűm bús könnyeket hullat.

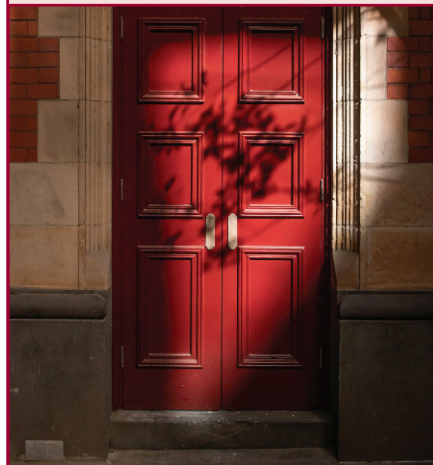
„Ugrik, pattan, liheg, száguld és robban” –
Jó néhány jelző múlt kútjába pottyyan.

Vágyom a mennyet közlelő csodálni,
Jó Pásztorom szent színe előtt állni.

Jó itt nekem, hisz mennyien szeretnek!
Örülnek minden földi üzenetnek.

Igaz: „Csendesül a malom zúgása”,
„A kerék megáll s lezuhan a kútba”.

Az ocsúból a búzamaz kíválik...
Segíts, Atyám, húnék lenni – halálíg!

Segítség minden pillanatban

Különösen az egyedül élő idősök gondozásában nyújt nagy segítséget a Baptista Tevékeny Szeretet Misszió jelzőrendszeres segítségnyújtási szolgáltatása, amely egy jól átgondolt, könnyen kezelhető eszközön alapul. Most, amikor többen idős szüleiket, nagyszüleiket szeretnék a távolból is nagy biztonságban tudni, hasznos lehet a kicsi, nyakba akasztható, SIM-kártyával ellátott készülék, amelyen keresztül telefonhívásokat is lehet lebonyolítani.

Az idős, fogyatékkal vagy demenciával élő emberek közül kevesen képesek gyorsan és biztonságosan kezelni egy telefonkészüléket, pedig ha segítségre van szükség, akkor a gyorsaság döntő fontosságú lehet. A Baptista Tevékeny Szeretet Misszió által működtetett rendszer víz- és útészálló készülékein mindössze egyetlen gomb van, melyet megnyomva a nap 24 órájában fogadják a hívást, és a diszpécserközpont gyors megoldást nyújt a problémára, értesíti a gondozót, rokonokat, hívja a mentőket, vagy lelki segílyt nyújt, ha arra van szükség.

A készüléket elegendő két-három naponta tölteni, viselőjének tartózkodási helye a beépített GPS jeladónak köszönhetően könnyen lekövethető, ezért ha eltévedne a gondozott személy, ez segít a megtalálásában. A készülék a szokásostól eltérő mozgás esetén, például eleséskor is riaszt, így még hamarabb érkezhethet a segítség. A misszió munkatársai együttműködnek a hozzátartozókkal, háziorvossal, készséggel segítenek a gondozottak otthonában elvégezhető vizsgálatok megszervezésében, és egyéni igényeknek is eleget tudnak tenni.

(Folytatás a következő oldalon)

A lelkipendozás és Ézsaiás 1

Lelekipendozás: a hitoktatás, misz-sziológia, homiletika, poimenika, liturgika mellett a gyakorlati teológia egyik ága. A lelkipendozói tevékenység közvetlenül emberek számára végzett szolgálat, melynek tartalma: egy hívő személy segítőként fordul egy őt megkereső másik személy, pár, család vagy csoport felé. Interdiszciplináris szakterületként érintkezik a pszichológiával és más tudományokkal, például szociológiával és biológiával is.

Gyökössy Endre munkássága során több helyen írt arról, hogy a bajba jutott vagy egyensúlyából kibillent hívő vagy hitével küzdő ember számára nem elegendő az igehirdetés, az egy-személyes igehirdetés sem, vagyis a teológia elméleti síkján folytatott beszélgetés nem segít a vívódó léleknek. Az igehirdetés és a teológia korlátait látva ösztönzést kapott arra, hogy tanítói oklevele mellé és lelkészi végzettségét kiegészítve pszichológiai tanulmányokat is folytasson. Meggyőződése szerint minden egyes személy lelkipendozója legalább egy másik embernek, és egyetértett *Paracelsusszal* (svájci orvos és tudós, 1493–1541), aki szerint az ember legjobb gyógyszere a másik ember. A nyitottságnak, empátiának, őszinte érdeklődésnek, odahallgatásnak, törődésnek hétköznapi helyzetekben is nagy szerepük van, és az olyan kapcsolat, melyben ezek megtalálhatóak, nagy nehézségeken képes átlendíteni mindnyájunkat.

Szűkebb értelemben a lelkipendozás tervezett, meghatározott célra irányuló és adott időkeretben zajló kommunikáció két fél között keresztény szellemi háttérrel. Középpontjában a segítséget kérő ember áll, aki élete valamely területén olyan nehézséggel, kihívással szembesül, ami miatt a segítségkérést szükségesnek érzi. Lényeges a lelkipendozó személye, hite és kapcsolata Teremtőjével. Meggyőződése alapján tudatában van annak, hogy a másik ember – vagy a pár, család, csoport – Istené, aki szereti, látja teljes életét és aktuális helyzetét, és akinek terve van vele. Ennek megfelelően a segítséget kérő felé tisztelettel, nyitottan fordul, és a Szentlélek segítségét kérve abban támogatja, hogy saját, békességet eredményező döntését meghozza, megoldását, útját megtalálja.

Fontos tudnia, hogy személye a másik emberből milyen hatást válthat ki, illetve hogy a felmerülő reakciók személyesen nem mindig neki szólnak. Önismeretre is szüksége van, hogy tisztában legyen azzal, hogy be-

lőle mit váltanak ki emberek, helyeztek. Érzelmi intelligencia és bölcsesség kell tehát hozzá, hogy felismerje és értelmezni tudja a másik érzelmeit, valamint hogy a benne lévő, a másakra figyelést és a kommunikációt akadályozó érzéseket, gondolatokat kezelni tudja. Újra és újra vissza kell jutnia a forráshoz a maga számára is. Gyökössy Endre lelki ki- és bemosakodásnak hívja a beszélgetések előtti felkészülést és az azokat követő újbóli fókuszra találást.

A kapcsolatban mindkét fél változhat. Az az ideális, ha a lelkipendozó biztos alapokon állva, egészséges határokkal rendelkezik, mégis nyitott, változni, alázatosan tanulni kész, emellett lehetőleg már többirányú képzettséggel és tapasztalattal rendelkező szeretetteljes személyiség, aki hiteles, egyenrangú, megbízható, titoktartó társaul szegődik a hozzá fordulónak. Ekkor helyesen tudja értékelni a pozitív visszajelzéseket, sikert, a látszólagos eredménytelenséget és a tehetetlenség érzését is. Ehhez szükséges, hogy törődjön magával, és éljen a formális és/vagy baráti támogatás, lelkipendozás, szupervízió lehetőségeivel is.

A lelkipendozás különböző szervezeti, intézményi kereteken belül történhet, ez alapján megkülönböztethetünk egyházi, gyülekezeti, illetve kórházi, idősök otthonában végzett, iskolai, katonai vagy börtön-lelkipendozást.

Supervízió: a lelkipendozásnak egy speciális, a kliens szakmájához kapcsolódó területe. Jellegeből adódóan a szupervízornak az adott szakterület ismeretével is rendelkeznie kell.

Ez a tanácsadói tevékenység a szociális munka fejlődésével alakult ki. A segítők ugyanis mentális, érzelmi és jogi vonatkozásban is nehéz helyzetekkel szembesültek klienseiknek segítve, és igényük, szükségük volt arra, hogy tapasztalt társaikkal beszélhessenek át az eseteket. Az erőforrások ilyen megosztása elősegítette, hogy szakmailag és emberileg megerősödve kompetens problémamegoldókká, segítők-ké váljanak.

A szupervíziónak ez a jellege más szakterületek esetén is érvényes: a dolgozó személyt kívánja megerősíteni oly módon, hogy minél hatékonyabban, emellett önmaga és munkáltatója számára is megelégedést nyújtó módon tudja ellátni feladatait.

Fontos sajátossága, hogy terepe – a munka világa, az ott felmerülő nehéz-

ségek, változások – érzékenyen érinti az embereket, hiszen létfenntartásukkal és családjuk ellátásával szorosan összekapcsolódik. Munkanélküliséggel sújtott időszakban vagy területen ez még inkább igaz, de feszültséget hordoz munkaerőhiány esetén is a túlterheltség, illetve a munkaerőigény egyenlőtlen eloszlásából adódó kényszerű lakhelyváltozás miatt. Egy biztos anyagi hátteret jelentő munkahely esetén pedig olyan kihívások jelentkezhetnek, hogy hogyan egyeztesse össze az egyén a munkáját, illetve a szakmai fejlődését biztosító képzéseket a családi kötelezettségeivel és regenerálódási szükségletével.

A szupervízió keresztény hátterét az adhatja, hogy a munka Istentől rendelt, neki tetsző tevékenység, az önfenntartásnak, a közösség gazdagításának és a tőle kapott adottságok kibontakoztatásának is eszköze. Alapja, hogy gondviselőnk Isten, aki ismeri talentumainkat és teherbíró képességünket is, hiszen tőle kaptuk azokat. Ebből az összefüggésből kiszakítva céllá vagy bálvánnyá nem válhat a munka, nem állhat Isten és az ember közé.

Ilyen szempontok szem előtt tartásával rendezhetőek a munkahelyi konfliktusok, szükség esetén kereszthetők optimális vagy ahhoz közelítő szervezeti, munkakörbeli változások. A szupervízió tehát amellyel, hogy fontosnak tartja az adott feladat, szolgáltatás, munka elvégzését, figyelme fókuszában tartja az adott intézmény és a benne dolgozó személy elégedettségét is (szupervíziós háromszög). Attól függően pedig, hogy ki vesz igénybe szupervíziót, az alkalmakon különböző kérdésekre tevődik a hangsúly. Egy személy (többnyire vezető), egy csoport (hasonló feladatokat más-más részlegen vagy különböző intézményekben ellátó emberek) vagy egy team (ugyanazon a feladaton dolgozó, de különböző felelősségi körrel és szakértelemmel rendelkező dolgozók) esetén más-más módszerek alkalmazhatóak egy adott helyzetnek megfelelő megoldás megtalálásában, kommunikációs formák begyakorlásában.

Pasztorálpszichológia: a teológia és a pszichológia között hivatott közvetíteni, hogy a kettő összekapcsolásával segítse a segítőt és a bajba jutott embert. Fontos szerepe, hogy megakadályozza a súlyos következményekkel járó félreértést, amit egyfelől a pszichológus teológiai tájékozatlansága, másfelől a lelkész és más egyházi személy pszichológiai járatlansága okozhat.

Stabil hátteret biztosít a lelkigondozás számára, melynek alkalmazása során amellyel, hogy a Biblia kinyilatkoztatására támaszkodik, felhasználja a pszichológiai kutatás legfrissebb eredményeit. A segítő folyamat fókuszában az ember a maga teljességében áll, annak testi, biológiai és társadalmi adottságaival együtt, mint amelyekre kihatnak a lelki és gondolkodásbeli folyamatok. Az ember testi, lelki fejlődését és személyes, illetve közösségi kapcsolatait, valamint ezek jellegzetességeit nem választja el hitbeli fejlődéstől.

Támogatja az egyént abban, hogy különböző szerepeiben, kapcsolataiban és közösségek építő tagjaként is egyre inkább a „legjobb önmaga” lehessen szeretetten és szeretve. Eközben szem előtt tartja, hogy a Teremtő az, aki az embert legjobban szereti, akinek terve van vele, és akivel való kapcsolatáért – ahogyan önmaga őszinte megismeréséért is – az egyén maga felelős. Szembenéz az ember alapvető tulajdonságaival mind a bibliai kinyilatkoztatás (bűn, azaz céltévesztés, Istentől és önmagától, ezért másoktól is elidegenedett állapot), mind pedig a lélektan szemszögéből (félelem a biztonságától és az énünk elvesztésétől, valamint a változástól és az állandóságtól).

A pásztori pszichológia foglalkozik a kommunikációval általában és a lelkigondozás során folyó kommunikációval, a csoporttal és csoportvezetéssel, a krízissel elméleti és gyakorlati szinten (különös tekintettel a segítők lehetőségeire), emellett a betegséggel küzdő, az idősödő, a haldokló, illetve gyógyuló emberek, valamint a családok, párok lelkigondozásával és e területek tudományos hátterével.

Ézsaiás próféta mint lelkigondozó (könyvének 40–55. fejezetei alapján)

Ézsaiást mint fiatalembert Kr. e. 740-ben hívta el az Úr prófétának Jeruzsálemben, a Kr. e. 931-ben kettészakadt ország déli királyságának fővárosában. A művelt férfi, akit a próféták királyának és evangélistájának is neveznek, több mint fél évszázadon keresztül közvetítette Isten üzenetét népe felé. A többi prófétához hasonlóan Ézsaiás is Istennek egy adott történelmi időszakban aktuális, kinyilatkoztatott gondolatait tárta az emberek elé. Ehhez az ő Istennek átadott életére és a vele való akadálytalan kapcsolatra volt szükség.

(Folytatjuk)

Kovács Katalin

a BTA korábbi MA-s hallgatója

(Folytatás az előző oldalról)

A jelzőrendszeres segítségnyújtás igénybevételével az idősök elkerülhetik a bentlakásos otthonba költöztetést, szeretteik pedig könnyedén tarthatják velük a kapcsolatot.

A jelzőrendszeres segítségnyújtó szolgáltatás bárki számára elérhető, a készüléket bérelni is lehet, ennek egyszeri díja 15 000 forint, a szolgáltatás pedig havi nettó 4200 forinttól elérhető.

Aki szeretné biztosítani ezt a szolgáltatást idős hozzátartozói számára, a +36 80 900 368-as ingyenes telefonszámon kérhet még több információt.

BTESZ

Ökumenikus egyházi lelki segélyvonal

ÖKUMENIKUS EGYHÁZI LELKI SEGÉLYVONAL

Lelki megerősítésre, meghallgatásra, bátorításra mindenkinek szüksége van!

A traumákat nem kell egyedül hordozni!

HÍVJA INGYENES ZÖLD SZÁMUNKAT: **+36-80/496-005**

A hívásokat lelkipásztorok és lelkigondozók várják mindennap 8 és 20 óra között.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak...”
Idézet az 50. zsoltárból

Rövid nevű egyházak: Magyarországi Baptista Egyház, Magyarországi Evangélikus Egyház, Konstantinápolyi Egyetemes Patriarchátus Magyarországi Ortodox Exarchátus, Magyarországi Metodista Egyház, Magyar Pünkösdi Egyház

Lelki megerősítésre, meghallgatásra, bátorításra mindenkinek szüksége van! A traumákat nem kell egyedül hordozni!

Hívja ingyenes zöld számunkat: **+36-80/496-005**. A hívásokat lelkipásztorok és lelkigondozók várják mindennap 8 és 20 óra között. Részt vevő egyházak: Magyarországi Baptista Egyház, Magyarországi Evangélikus Egyház, Konstantinápolyi Egyetemes Patriarchátus Magyarországi Ortodox Exarchátus, Magyarországi Metodista Egyház, Magyar Pünkösdi Egyház.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak...” (Idézet az 50. zsoltárból)

Kincset vesztett, kincset talált

Sokszor, sőt legtöbbször látszólag nagy veszteségek árán jut az ember az üdvözhöz. És csak mikor boldogságát föltalálta, veszi észre, hogy tulajdonképpen az a veszteség nyereség lett reá nézve. Hasonlót bizonyít egy történet, mely nemrégiben Pest megye egyik községében történt, és melyet egy keresztény testvérünk közöl velünk.

Húsvétkor J...on isteni tisztelet után egy nő kezdte elmondani azon különös állapotát, amelyen néhány nap előtt átment. Tartozott ugyanis neki egy ember 40 forinttal, és az ille-tő tőle ezt az összeget eltagadta. A nő nagyon zokon vette az igazságtalan eljárást, és annyira nyughatalan lett, annyira elkeseredett a kár miatt szívében, hogy már-már öngyilkosságra gondolt. Így jött a bánatból a kétségbeesés, s ő ott állott, hogy eleméssze magát. Ah, de a jó Isten nem engedte meg, hogy a gonosz lélek őt legyőzze, mert más gondolatot küldött szívébe, és a nő erősen ösztönözve érezte magát arra, hogy keresse fel testvérjét, kérjen tanácsot tőle, és az meg fogja vigasztalni. Hallgatott ezen intésre, és úgy tett. Testvérje pedig elvezette őt egy igen jó vigasztalóhoz és tanácsadóhoz. Elvezette őt egy helyre, ahol a Szentírást olvassák, ahol a jó Istenhez könyörögnek, ahol az Isten igéjéből építik egymást, és ume nemsokára észrevette, hogy az elveszett földi kincs helyett talált mennyei kincset. Megtalálta szívében az üdvözítő Jézust, mint a samariabeli asszony Jákob forrásánál (Jn 4,10-14). Oh mennyivel drágább kincs ez. A szomorúság, bánat és kétségbeesés helyett érezte most Jézus Krisztus nagy szeretetét.

Törekedjete ti is mindnyájan ilyen kincs után, és szolgáljatok neki, aki ad örök életet és boldogságot nektek.

(A történetet közli Czibula János Ócsáról.)

Lehet-e sírva és imádkozva a pokolra jutni?

Spurgeon beszélt: „Amerikában élt egy ember nagy és a kétségbeeséssel határos aggodalomban. Sokat sírt és majdnem szüntelen imádkozott, de nem talált semmiképpen vigaszt. Gruber Jakab nevű hitszónok meglátogatta őt, sokáig beszélgetett vele, és

(Folytatás a következő oldalon)

Isten éltesse, Békehírnök! 125 éve szolgálatban

Pénz nélkül, ingyen

Mindenben, amit Krisztus a keresztén megszerzett, az embernek pénz nélkül, ingyen van része. Mitsem kell adnia, hogy üdvözljön. A kegyelem szabad. Ez azonban soknak nagyon egyszerűnek tetszik, nagyon olcsónak, s így hihetetlennek, s emiatt a legszebb meghívások és Istennek legdrágább ígéretei is semmi beccsel nem bírnak előttük. Hogy az ajánlott kegyelem ellenében hogy viselik magukat az emberek, a következő történet találóan vázolhatja. Amint egy hőszívű keresztény, ki Neucastletől néhány mérföldnyire lakott, egy sétatutatót tett a vasúti töltés mentén, látott egy durván épített gunyhót, s észrevette, hogy annak fedele szétbomlott. Kérdezte magától, vajon lakhatik-e valaki egy ilyen nyomorúságos házban, de amidőn ajtajához ért, egy idős nőt talált ott felnőtt leányával. Elhatározta magát, hogy mielőtt a tél beállana, kijavíttatja a házikót, hogy lakhatóbb legyen, s ezzel továbbment.

De a jó határozat mégis hamar feledésbe ment, és heteken át nem is gondolt a szétmálladozó hajlékra. Amint azonban egy reggel a hóval borított földre az ablakon át kitekin-tett, hirtelen ismét emlékezetébe jutott az idősb nő és leánya, s ő gondatlanságáért magának különféle szemrehányásokat tett. „De – gondolá magában – még én most oda-mehetek, és legalább néhány gyap-jútakarót vihetek nekik, melyek ebben a hideg időben javukra lesznek. Azonnal útra kelt Neucastle felé. Midőn egészen közelbe jött, látta, hogy az öreg asszony nagyon szomorúan az ablaknál ül. „Bizonyára meg fogja érteni, hogy valami jót hozok számára” – gondolta magában, és a csomagot vidám arccal elébe tartotta.

De az asszony sötét tekintettel nézte őt, s anélkül hogy egy szót szólt volna, csak rázta a fejét. Az ember kopogtatott az ajtón, kinyitá azt és belépett. „El, el! – kiáltá feléje a nő. – Nem akarok semmit se a maga áruiból” – és bevágta arcza előtt az ajtót.

„Ej – gondolá az ember –, ez a nő azon véleményben van, hogy kelméket akarok neki eladni! Nem csoda tehát, ha rossz kedvű, mikor ilyen árukat lát, és még sincs pénze a szükségeselemek megvételére. Valami módon fel kell világosítanom őt, hogy ez ajándék.”

Kinyitotta ismét az ajtót, hogy belépjén. Mire a nő felháborodva az ilyen tolokodáson hangosan kiáltá: „El magával!”

Most az ember észrevette, hogy a nő süket, és hogy lánya sincs idehaza. Mit csináljon? Ha az ajándékot nála hagyja, bizonyára utánadobja a hóba. „Talán megérti a dolgot, ha a takarókat megmutatom neki” – gondolá, és kinyitván a csomagot kivette a takarókat, és az asztalra tette.

„Hiszen már megmondtam, hogy nem kellene nekem; miért nem távozik el ön?” – mondá felindulva, és elfordult majdnem sírva tőle. Az ember kiterítette a takarókat, elébe tartá azokat, intett fejével, barátságosan nevetett, és a nő kezébe próbálta tenni, de hiába, mert ismételve kiáltott: „Miért nem megyen ön, miért kínozz engem, ha mondom magának, hogy nem bírom azokat megvenni!”

Még egy kísérletet tett. Fogta a takarókat, a nő vállára tette, és elkezdett hangosan nevetni.

Most aztán világossághoz kezdett jönni az asszony, álmélkodva és félénken nézett reá, és kérde: „Számomra ez?”

A férfi barátságosan intett. „Ajándékul?” – folytatá tovább reményteljesen, és amikor a férfi ismét igenlőleg intett, örömtől sírva fölkiáltott: „Ajándék az én részemre!” S a férfi kezeit ismételtelen megszorítá, szíve pedig kimondhatatlan hálával telt meg.

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltetek, én megnyugosztalak titeket” – így szól az Üdvözítő. Örök nyugalmat, üdvösséges békét nyújt ő nekünk, mi pedig milyen gyakran olyan süketek vagyunk az ő barátságos szava iránt, és olyan vakok szeretete irányában.

(Frid.)

Özvegyeink, árváink Csodálatos imameghallgatások (Folytatás)

Egy Maepherston nevű londoni kisasszony Edinburgba való látogatása alkalmával kiment megösmerni művével a gyermekek között. Quarrier közölte vele, hogy 20.000 font sterlingre volna szüksége, melyért már tíz év óta imádkozik, de eddig még nem jött meg. Mire a kisasszony válaszolta: „Hát vajon Istenben való bizodalommal nem mehetne-e ki és nem hajthatná-e végre művét?” Ez a megjegyzés gondolkodáshoz terelte, és ő három hónapon át Isten elé tárta a dolgot. Ezen idő végeztével – amint mondja – így szólt Istenhez: „Ha több munkát kívánsz tőlem, mutasd meg nékem azáltal, hogy 2000 fontot küldesz!”

Merész egy lépés volt ez, és istenkísértésnek látszott, de ő bírt hittel. „Eltökéltem magamban, 14 napig – így beszéli – mihez sem fogni, míg jelt nem kapok. Isten éppúgy az anyagi dolgoknak Istene, mint a lelkieknek, és a mi imáinkra ad ő anyagi áldást.” Tizenhárom napig várt imádkozva és telve kívánsággal. A tizenharmadik napon levelet kapott egy londoni barátjától, melyben ez foglaltatott: „Kedves Q. úr! Kész vagyok önnek 2000 font sterlinget adni egy, az Úr műve számára való háznak megvételére vagy építésére.” Nem maradt fenn többé kétség. A mennyből való levél volt ez, Istennek egy hívása. – „Könnyes szemekkel állottam Isten és az ő hívása előtt, tudtam, mit jelent e levél. Feleség és gyermekeknek félre kell lépniök és üzletnek hasonlóan, mert nekem közvetlenül az Úr számára kell munkálkodnom” – mondá ő.

Nem várakozott tovább, első lépése volt egy háznak a kibérzése. Kis helyiség volt ez mindössze, semmi egyéb, mint egy meztelen falakkal és egy tetővel. A helyiség egyik oldalán ágyak állítottak fel sorba. Egy este az ajtón betekintett egy fiú, és kérdé, vajon ez-e a hely, hová szegény gyermekek vétetnek fel? S mikor igenlő választ kapott, kérdezé tovább: „Be fognak ma este még több fiút szállásolni? Mert ha nem, akkor nincs nagy kedvem itt maradni.” Ő mégis rábírattott, hogy maradjon. Ez volt Skócziában az árvaházak kezdete.

Azután így ment ez tovább, hogy mindig jobban és jobban megnagyobbította, illetőleg szaporította a házak számát, míg végre nagy és kiterjedt árvaházak állottak elő, me-

lyek sok-sok hajléktalan gyermeket fogadtak be az Úr Jézus nevében. Ha elfogyott a pénz, Quarrier imádkozott, és Isten küldött neki. Innen is, onnan is jött az értesítés, hogy valaki indíttatva érezte magát az árvák részére nagyobb adományt küldeni. De Quarrier nem tulajdonított becset a pénznek, amint jött az, azon módon felhasználta a nyomorultak ápolására. Az ő hite nem engedte azt, hogy jobban bízzék a pénz-tőkében, mint Istenben.

Egyszer egy ember 90.000 forintot ajánlott fel az árvaházak részére, de oly feltétellel, hogy ez a tőke kamatoztassék, és csak annak kamatai fordíttassanak az isteni szolgálatra. Quarrier határozottan visszautasította ezt az ajánlatot. Ő nem akart kamatokra építeni, ő hitre épített.

Fájdalom, más emberek nem úgy vannak. Mások a kamatokban bíznak inkább, de a jó Isten megmutatta, hogy Quarrier eljárása helyes volt. Sokszor kisebb szükségletekért is egyenesen Istenhez fordult, mire imája biztos meghallgatásban részesült. Isten megindította olyanoknak szívét, kiknek anyagi módjuk volt, és akik csodálatosan minden felszólítás nélkül küldözték neki a szükséges összeget. Az árvaházak felvirágoztak.

Oh bár mindnyájan így imádkoznánk!

Kérjük a tisztelt előfizetőket lapunkra megrendelőket gyűjteni.

Figyelmeztetjük kedves előfizetőinket, hogy sokszor ha lapunkat kézhez nem kapják, annak tulajdonítható, hogy az talán útközben eltévedt, azért egy levelezőlappal szíveskedjenek értesíteni, és mi küldünk mást.

A Békehírnökre előfizettek, illetve megrendelték azt (az előbbi számban megnevezetteken kívül) még: Tótfaluról: Lucza István, Gál János, Lakatos Mihály, Kristóf István. Szalkszt. Mártonról: Mezei Andrásné. Nygyedről: Lassányi János és még kettő. Fajzra: rendeltetett egynek.

(Békehírnök, 1895. május 10.)

(Folytatás az előző oldalról)

a Szentírásnak sok részére utalt, melyek reá illettek. Ennek daczára nem bírta őt meggyőzni arról, hogy valamely ígéret neki szól, mert azon hitben volt, hogy reá nézve a kegyelem ideje már lejárt, reménysége pedig megsemmisült. – Erre aztán a következő párbeszéd fejlődött ki közte és Gruber közt:

– Mi lesz magából?

– El fogok veszni.

– S hová fog aztán jutni?

– A pokolba!

– Ha maga a pokolba jut, akkor egyedül fog ott ülni.

– Hogyan érti ezt?

– Egészen úgy, amint mondom, mert ha ön sírva és imádkozva a pokolba megy, akkor minden ördög elfut onnan. Mert sohasem olvastam, hogy valaki sírva és imádkozva a pokolra jutott volna.

Erre aztán mosoly derítette fel arcát, mint mikor a nap áttör a ködön. Vége lett a kétségnek, és erős, örvendentes remény ébredt fel lelkében.

Öreg-e a mi testünk?

Sok ember azt gondolja, hogy egy 90 esztendő embernek a teste szintén 90 esztendő. De ez tévedés, mert a mi testünk folytonosan újul. A régi részek eltávoznak, izzadás, kilehelés, kopás és ürülék által, s azok helyébe a bevett tápanyagokból új részek rakódnak. Így azután egy ember néhány év alatt egészen megújul, de persze rendszeren bajaival, betegségeivel együtt. Ha egy erős és testes ember hosszú ideig betegen fekszik, lesóványodik a csontig, de ha azután meggyógyul és jól táplálkozik, néhány hét alatt ismét visszanyeri a húst, azaz a testet. Világos tehát, hogy ez már nem a régi, de új részecskékből összetett test. Tehát még ezen életben is látjuk, hogy a jó Isten tud nekünk új testet adni, annál nagyobb bizodalommal kell tekintennünk az örökkévalóságba, amikor dicsőséges testbe öltöztet minket. De azt is látjuk, hogy ha a mi testünk már életünk folyama alatt ilyen változásnak van alávetve, és mi mégis egy és ugyanannak érezzük magunkat, a mi voltunk, tehát mi tulajdonképpen az vagyunk, ami léleknek mondatik. A mi testünk jön-megy, de a mi lelkünk, vagy másként mi magunk maradunk. Gondozzuk azért a lelket, mely örökké megmaradt, és egyesüljünk Krisztussal, aki örök életet alkot bennünk.

(Békehírnök, 1895/5)

„Magasztaljuk Istent a bűnbocsánatért!”

Elhangzott Újpesten a 2019. augusztus 3-i imaórán. Mondanivalójából azonban nem csak a helyi gyülekezet gazdagodhat, ezért közöljük a szerző, vagyis az imaóra tartójának szíves hozzájárulásával. (A szerk.)

Ének Isten irgalmáról

„Dávidé. Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.” (103. zsoltár)

Be kell vallanom, nem örültem neki túlságosan, hogy ezt az áhítatot id. Kulcsár Tibor testvérral együtt kell majd tartanom, mégpedig nem a testvéri szeretet vagy az idősebbnek kijáró tisztelet hiánya, hanem talán pont ezek megléte miatt. Ugyan mit mondhatnék én a nagy teológiai tudással, sok élettapasztalattal rendelkező testvér mellett? A témán elmélkedve azonban szomorú megnyugvás töltött el: ha a bűnről kell beszélni, arról bizony nekem is van mit mondanom, még akkor is, ha ez inkább bizonyágtétel, mint tanítás, hiszen személyes élményeim alapul. Terhelő konkrétságok helyett azonban inkább építő belső reflexiókat szeretnék megosztani.

Ugy tapasztalom, a bűnbocsánat nem gyakori téma, mert maga a bűn is tabu, kivéve persze a mindenkori „mások” bűneit, arról annyira szeretünk beszélni, hogy szinte a bűn is egyenlő lesz azzal, amit ezek a mindenkori „mások” csinálnak.

Ha mégsem tudjuk elkerülni, hogy saját bűneinkről konkrét módon kelljen beszélnünk, akkor megpróbálunk elhatárolódni tőlük, illetve a távoli múltba helyezni azokat: amit ennek-annak a hatására, régen, megtérésünk előtt stb. tettünk. Mindenképp megpróbáljuk elkerülni a kettős beismerést: szeretem az Urat, mégis jelen időben vagyok bű-

(Folytatás a következő oldalon)

Ki voltam, ki vagyok és hova érkezem?

Életem nagy titkai ezek. Milyen ember voltam az újjászületésem előtt? Milyen változást eredményezett Krisztus az életemben?

Arra kell gondolnom, hogy önmagamra vonatkozóan nagyon nehéz röviden, a teljesség igényével, magamat megnyitva és őszintén is válaszolni ezekre a kérdésekre. Döbbenetes az a sokrétűség, amelyet magamban (és minden emberben is) érzékelek. Reményik Sándor költő írja:

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
Tán lét-előtti létem emlék-képe!
Fölbe ezer réteg tornyosul,
De érzem ezer rétegen alul,
Csak nem tudom, mikép került a mélybe.
(...)*

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
A rárakódott világ-szenny alatt.
A rámrakódott világ-szenny alól,
Kihűlt csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.*

Tényleg egy „kibányászás” az, amire vállalkozom. Önmagamban, az emlékeimben kell kutakodnom, vizsgálódnom, és valóban ezernyi „réteg” eltávolítása kell ahhoz, hogy végre rátaláljak önmagamra. Arra az emberre, aki egy önálló tagja a hétmilliárdnyi emberiségnek, akiből mégis csak egyetlenegy létezik ebben a világban. Mégis ezt kell tennem, mert önmagamhoz én vagyok a legközelebb.

Önmagam felé fordulva kezdtem hát vizsgálódni. Meglepődtem, mert meg kellett látnom, hogy titokzatos, nagy és megismerhetetlenül sokrétű mélység az, amely bennem lakik, amilyennek én megszülettem, amilyennek a szüleim, a környezetem nevelt, és főként a Szent Szellem újjászült. Lássuk, mire jutottam.

Az első meglepetésem az a felfedezésem volt önmagamról, hogy már háromévesen egy felnőt emberre jellemző gondolkozás lakott bennem. Legalábbis egy területen. A szülőházamban éltem akkor, egy Békés városához közeli – Maró nevű – külterületen épült tanyán a szüleimmel és négy testvéremmel. Egy nőtestvérem már férjnél volt. Hatan voltunk testvérek, és én voltam a legfiatalabb. A ház, amelyben laktunk, nem a mi tulajdonunk volt. Apám bérelte földterülettel együtt, amelyet művelt.

Hároméves voltam, amikor egy napon a tanya és a földterület tulajdonosa megjelent és fát ültetett a ház előtti kertbe. Csodálkozva néztem, és

édesanyámhoz fordulva azt kérdeztem:

– Ki ez az ember? (Aki a mi házunk kertjébe fát ültet?)

Édesanyám közölte:

– Ő ennek az ingatlanterületnek a tulajdonosa, aki a saját tanyájának a kertjébe ülteti a fát.

A válaszon megdöbbenve – egy idő után – azt kérdeztem az édesanyámtól:

– Akkor mér nem új lak itt?

(Az anyám sokszor visszaidézte ezt a jellegzetes űző nyelvjárásban mondott kérdésemet.) Én elfelejtettem ezt a mondatomat, de az életem legrégebbi eleven emlékei közé tartozik az a mély és nagy megütközés, amely akkor támadt és megmaradt a lelkemben, amikor megtudtam, hogy a ház és a föld, ahol lakunk, nem a mi tulajdonunk. A szavak, amelyeket mondtam, az édesanyám emlékében maradtak meg, de az én nagy megbotrányozásom az én eleven emlékem maradt.

Tehát csodálkoztam, mert kiderült, hogy az a ház, amelyben születtem, és a szüleimmel laktam, nem a mi tulajdonunk. Vagyis már háromévesen azt tartottam természetesnek, hogy a ház, amelyben a családjunk lakik, az a mi tulajdonunk legyen. Nem tanítottak erre, ezt a birtoklási igényt hoztam magammal. Egyébként közismert, hogy ez a birtoklási vágy a gyerekeknek már ebben a korai korban általános tulajdonságuk. Azt is mindannyian tudjuk, hogy milyen mérhetetlenül sok békétlenségnek, gyűlölködésnek, erőszaknak, öldöklő háborúnak és sok más bűnnek melegegya volt az emberiség életében ez az egyre több saját tulajdont – erőszakosan is és bármi áron – megszerezni törekvő birtoklási vágy.

Négy-öt éves voltam, amikor egy este együtt volt az egész nagycsalád, amikor én előálltam, és azt a bejelentést tettem, hogy megnősülök. Nagyon megbotránykoztam, mert az én komoly döntésem bejelentését nagy nevetéssel fogadta a népes családom.

– Aztán kit veszel feleségül? – kérdezte valaki.

– Tőke Pesztit – jelentettem be. (Unokatestvérem volt a csoda szép kislány, akivel együtt jártam óvodába.) Az igazság az, hogy szerelmes voltam Tőke Eszterbe. Vagyis a másik nem iránti tisztelet és érdeklődés nagyon korán jelentkezett bennem. Az emberiség hatalmas áldása a teremtés természetes rendje, a nemisé-

günk, a házasság, a család. Ugyanakkor talán az emberiség egyik legtöbb bűnét szülő területe is az, hogy férfiak és nők vagyunk.

Óvodás koromban jelentkezett először bennem az új ismeret és a tudás utáni vágy. Ez könnyűvé, sőt élvezetessé tette számomra a tanulást, az olvasást, minden új ismeret és tudás nagyon érdekelt. Különösen a nem „elvont”, hanem a „szemléletes” ismeretek izgattak és érdekelték, mint a történelem, a mesék, a szépirodalom. A matematikát, vegytant kötelességből tanultam, a történelmet, a szépirodalmat nem kellett tanulnom, mégis tudtam. A tudás iránti vágy az ember Istentől való, nagy ajándéka. Ugyanakkor a sátán bukásra csábító, törbe csaló kísértésének sikerterülete.

Versenyszellem is volt bennem, ami segített a jó eredmények, a megbízások elérésében. Legjobbnek, elsőnek lenni tiszta öröm, különösen az értékes és fontos életterületeken. Ez a törekvés erőteljes volt bennem, és igyekeztem is arra, hogy a kortársaim, munkatársaim között kiemelkedő legyek, de nem törtető módon. Elvártam, hogy fedezzenek fel és ismerjenek el, és a teljesítményeim alapján válasszanak meg. Ugyanakkor megállapíthatjuk, hogy az elsőségért, a hatalomért folyó harc minden emberben jelen van, és talán a legtöbb erőszakot és bűnt szülte az emberiség életében.

A bátortalan tartózkodás is jellemezte az életemet. Úgy is nevezhetném, hogy a gyávaság. Örültem és éltem is a lehetőséggel, ha felfedeztek, megbíztak, megválasztottak. Törekedtem is rá, de nem törtöttem, nem versengtem érte. Ennek oka nem az elsőség utáni vágy hiánya, hanem inkább a gyávaság és (talán) a magam alulértékelése, a harciasság hiánya volt. Talán félreértettem Jézus szavait, aki azt mondta: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd, alázatos szívű vagyok.” Azt gondolom, hogy Jézus Krisztus elutasításának is egyik leggyakoribb oka a bátor vállalás hiánya. Vagyis a gyávaság bűne. Jézus Krisztus határozott és nyílt vállalása pedig minden időben határozott bátorságot igényelt.

Összegezés

Öt jellemző tulajdonságomat tárta fel, amelyek jellemezték az életemet, a „természetes” embert bennem. Ezek: 1. a birtoklási vágy; 2. a másik nem iránti érdeklődés; 3. tudás, ismeret utáni vágy; 4. versenyszellem; 5.

tartózkodó magatartás. Ezek a természetes ember tulajdonságai bennem. Tükörbe néztem és ilyennek látom magamat, a szülőktől örökölt és az ő nevelésük által kialakult tulajdonságokkal rendelkező természetes embert. Az újjászületésem előtt a felsorolt adottságok gazdája a bűn által megrontott, önző és tisztátalan kívánságokkal is terhelt „ÉN” volt bennem. Hitem és tapasztalatom szerint az hozott jelentős változást az életemben, amikor Jézus Krisztust behívtam az életembe, és a szívem királya lett. Vagyis azt a most bemutatott „rég” embert hódította meg Jézus Krisztus szeretete, szülte újjá és vett lakozást bennem a Szent Szellem. A felülről nyert életem és a bennem lakozó Szent Szellem – a hitem szerint – mennyei tulajdonságokkal is gazdagított. Most azonban arra vállalkoztam, hogy az Ádám-tól örökölt emberi tulajdonságokat tárjam fel önmagamban.

Megállapítható, hogy minden ember magával hoz genetikusan örökléként jellemző adottságokat. Ezt formálja, alakítja a szülői, az iskolai, a környezeti nevelés, teljességgel átforgatja az újjászületésben bennünk lakozást vevő Szent Szellem. Vagyis sokféle hatás hat minden emberre. Fontos tudnunk, hogy a Biblia kijelentése szerint Isten az életünkért, a tetteinkért felelős lényeknek teremtett minket. Isten az életünk minden cselekedetért, döntésért, sőt a gondolatainkért is felelős személyeknek tekint minden embert, és egy napon mindenkit Krisztus ítélőszéke elé állít. Evangéliumi jó hír, hogy az a Krisztus ítél meg majd minden embert, „aki önmagát adta, hogy kiszabadítson bennünket a jelenvaló világból” (Gal 1,4). „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

A Biblia világosan elénk tárja, hogy minden e világra született ember az ádami bűnörökség részeseként a kárhozat várományosa. (Bármilyen jó ember ő maga vagy voltak a szülei.) Ugyanakkor Jézus Krisztus a testünkbe öltözve elszenvetde összes elkövetett bűnünk büntetését helyettünk a kereszten. Aki hittel elfogadja, magáévá teszi Krisztusnak ezt az áldozatát, és a szíve Urává teszi a feltámadt Jézus Krisztust, az minden bűnére bocsánatot nyer, és az örök üdvösség részese lesz. Ezért van élő reménységünk, hogy mennyei örökség vár ránk a földi életünk után!

Id. Kovács Géza

(Folytatás az előző oldalról)

nös. A tökéletesség látszatát fenntartani azonban önáltatás.

Egyházi muzsikuszolgálattevőként nagyon sok megbecsülést és – fiatal korom ellenére is – tiszteletet kapok a testvérektől. Ezért talán még jobban fáj, mikor saját bűnösségemmel szembeülvén kirajzolódik az ellentét a mások által rólam alkotott – felszínes – kép szépsége és a belülről, valójában rajzolt önkép szomorúbb valósága közt. Pál apostol szavai jutnak eszembe ilyenkor a bűnösökről: „...akik közül első vagyok én...”

Hálás vagyok viszont a bűnvallást követő „tisztá lap”-élményekért is, valamint azokért a pillanatokért, amikor jogos büntetések elmaradtak, különösen pedig azokért a személyekért, akik megbocsátottak nekem, mikor megbántottam őket. Végül nagyon hálás vagyok, hogy vannak olyan bizalmas, mély testvéri kapcsolataim, amelyekben volt és van helye a bűnvallásnak. Nem gondolom, hogy sok ilyenre lenne szükség, vagy hogy egy ilyen személyes, intim megnyilatkozást feltétlenül egy egész nagy gyülekezet előtt kellene megtenni. Legalább egy ilyen kapcsolattal azonban rendelkezünk kell, ha közösségi életünket értelmes módon, őszintén szeretnénk gyakorolni, lelki egészségünket pedig fontosnak tartjuk hosszú távon is.

Konklúzióként arra szeretnék biztatni mindenkit, hogy ne tagadjuk saját bűnösségünket, ne egy felépített látszattökéletességben, álbűntelenségben éljük hívő életünket! Ugyanakkor, ha beismertük, ne csüggedjünk, hiszen Jézus Krisztus éppen innentől tud velünk valamit kezdeni (1Jn 2,1). Most, amikor leborulunk, idézzük fel imádságainkban azokat az élményeinket, amikor bűnből szabadultunk, megérdemelt büntetésünk elmaradt, adjunk hálát azokért, akik megbocsátó szeretettel fordultak felénk, miután megbántottuk őket! Végül egymást szeretve építsünk olyan közösséget, ahol bizalommal vallhatjuk meg egymásnak vétkeinket (Jak 5,16)!

Tóka Ágoston

Út a Reményhez Alapítvány

Kedves Barátaink, Támogatóink, Segítőink!

Hálásak vagyunk Istennek, hogy mindeddig megsegített bennünket, és tudtuk végezni a ránk bízott szolgálatot, vinni az evangéliumot, és segíteni a nehézségben, nélkülözésben élőket.

Nehéz időket élünk. Az emberek legfőbb vágya, hogy biztonságban érezzék magukat. Ez a biztonságérzet most megingott. Sokakat megbénít a megfertőződéstől való félelem. Isten figyelmeztetni akarja az embereket. Megengedi ezt a járványt, hogy rádöbbenjünk, mennyire sérülékenyek, mennyire kiszolgáltatottak vagyunk önélküle. Adja Isten, hogy minél több ember megtalálja őt ezekben a nehéz hónapokban! Ezzel az ígérellel szeretnék bátorítani mindenkit: *„Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.”* (Józs 1,9)

Januárban és februárban is folytattuk rendszeres alkalmainkat a gyermekotthonokban, anyaotthonokban, és még időben el tudtunk menni Ukrajnába is. Ukrajnai utunk során ezúttal nagyon gyorsan átjutottunk a határon, már nem volt forgalom a vírusfertőzés terjedése miatt. Megmérték a testhőmérsékletünket, és kikérdeztek minket, de gond nélkül átjutottunk. Pénzt váltottunk be és bevásároltunk a piacon. Mielőtt odamentünk volna a romatelepre, összeállítottunk 45 élelmiszer-csomagot. Ez tartalmazott lisztet, cukrot, rizst, tésztát és olajat. A kis imaház zsúfolásig tele lett gyerekekkel és néhány szülővel. Énekekkel dicsértük Istent, majd a minket naponta érő kísértésekről beszéltem a gyerekeknek. Ezt el is játszottuk néhány példával illusztrálva. A gyerekek megértették, hogy Jézust is megkísértette a sátán a pusztában. Isten szava által Jézus legyőzte a gonoszt, így az ő ereje által mi is győzedelmeskedhetünk a próbák és kísértések idején. *„Ekkor így szólt hozzá Jézus: Távozz tőlem, sá-*

(Folytatás a következő oldalon)

Megérkeztem a Fiúotthonba Baptista Menedék Szolgálat

Egy négygyermekes keresztény családból származom. Szüleimnek fontos volt az erkölcsös életre és hitre nevelésünk, ezért édesapám minden vasárnap olvasott nekünk a Gyermekbibliából. Gyerekkoromban számtalanszor voltam különböző keresztény nyári táborokban. 14 éves koromban konfirmáltam is a gyülekezetemben, ami jó hatással volt rám, közelebb kerültem ezáltal a Teremtőhöz. Mindig is tudtam, éreztem belül, hogy van Isten, akivel lehet keresni a kapcsolatot. Csak választ nem kaptam az Úrtól, nagyon távoli valakinek tűnt számomra. Hittem, hogy létezik Isten, azt is tudtam, hogy lehet hozzá imádkozni, de azt nem tapasztaltam még ekkor meg, hogy válaszol is valamilyen úton-módon az imádságaimra. 2009-ben és 2010-ben egy keresztény angoltáborban voltam, ahol nagyon megfogott valami a hívő emberek életében. Úgy éreztem, hogy ezek az emberek mintha személyes kapcsolatban lennének Istennel, és úgy tűnt, mintha én is arra az egy hétre személyesen érezhetném a Mindenható jelenlétét. Ott megismerkedtem egy lelkésznek tanuló sráccal, akinek nagyon mély, élő hite volt. Azt gondoltam, hogy ilyen elmélyült hitük csak a lelkészeknek lehet.

Amerikából voltak ott idősebb testvérek, akik tartottak nekünk áhítatokat. Néhány évvel később eljutottam egy másik, a FÉK által szervezett angoltáborba, ahol szintén sokat hallottam Istentől. Egyre inkább kezdtem megérteni, hogy a keresztény hit lényege a személyes kapcsolat Istennel. Azóta több alkalommal is szolgáloként vettem részt abban a táborban, ahol rengeteg fiatallal osztottuk meg az örömhírt.

Alapvetően nem gondoltam magam rossz embernek, eljártam vasárnaponként istentiszteletre, igyekeztem másokon segíteni, de meg kellett értenem, hogy önmagában ez nem elég. Isten mindenkit hív a vele való szeretetkapcsolatra, csak meg kell ezt tapasztalnunk, el kell hinnünk, hogy értünk is meghalt a kereszten az Úr Jézus, meg kell neki vallanunk, hogy bűnösök vagyunk, és nélküle elvesznénk. Megértettem, hogy Jézus Krisztusnak kell elfoglalnia az életem trónját, vele közösségekben kell élnem, ami csak úgy lehet-

séges, ha behívom őt az életembe, hogy formáljon át engem teljesen. Az hihetetlen felszabadító érzés volt számomra, hogy nem kell önmagamtól jó embernek lennem, mert nem is tudok a magam erejéből az lenni. Megértettem, hogy kegyelemből van az üdvösségünk, és kegyelemből van a megszentelődésünk is. A hívő élet az Krisztusban gyökerező, minden helyzetben rá figyelő, engedelmes élet. Ahogy Pál apostol is mondja, hogy *„többé tehát nem én élek, hanem a Krisztus él bennem”*. Aki Jézust követi, annak feltétel nélkül kell bíznia benne. Jézus mutatja nekünk a helyes irányt, mert ő az út. A sátán mindig el akar minket terelni erről az útról, próbál minket elbizonytalanítani, hogy ne legyen békességünk, ne az Úrra figyeljünk, ne maradjunk az ő szent útján.

Régebben nagyon érdekelt a filozófia. Állandóan olvastam a bölcs emberek gondolatait. Minél több dolgot akartam megtudni a világról, a létünkkel kapcsolatban. Nem vettem annyira komolyan, hogy ezt legtisztábban a Bibliából tudom megérteni. Ma már viszont szinte mindig igeolvasással kezdem a napomat, és igyekszem este is a Szentírás tanulmányozásával zárni a napot. Megtapasztaltam, hogy az Igének valóban életet átformáló ereje van. Megtanultam, hogy az élet harcait legkönnyebben Jézussal harmóniában tudjuk leküzdeni, Jézussal együtt járva mindent könnyebb megharcolni. Jézushoz az öröm és a bánat idején is fordulhatunk, ő járhatja át a teljes lényünket. Amikor felismertem bűnösségemet, és megértettem a kegyelem lényegét, őszinte imádat indult bennem Isten iránt. Most már Jézus az életem értelme, rajta keresztül tekintek mindenre. Rájöttem, hogy fizikai munkát is úgy a legáldottabb végezni, ha közben imádkozunk, kommunikálunk folyamatosan Istennel. Meggyőződéseim, hogy Jézus nélkül az élet üres és hiábavalóság. Jézus életeteket változtat meg, értelmetlen életeteket tölt meg értelemmel, célt ad az őt követőknek. Nagyon felszabadult és örömteli érzés kereszténynek, Isten megváltott gyermekének lenni. Mivel gyermekek vagyunk Isten szemében, hibázhatunk, az Úr nem várja

el, hogy mindig mindent tökéletesen tudjunk és tegyünk.

Elengedhetetlenül fontosnak tartom az Úrral töltött csendességet. Ha erre nem szakítunk időt minden nap, akkor a szolgálatunk sem lesz olyan áldott. Az élet minden területét átengedem Isten kezébe, mert nála jó helyen van, egyedül ő tudja, hogy mi a legjobb nekünk. Nagyon hálás vagyok ezért a kapcsolatért, ez számomra mindennél fontosabb. Rendkívül szívmengető abba belegondolni, hogy a Mindenhatóval bármikor kommunikálhatunk, ő mindig nyitott gyermekeire. Ha időt töltünk vele, akkor erővel tölti meg a napunkat, a Szentlélek ereje felfrissít bennünket testileg és lelkileg egyaránt. Vele sokkal könnyebben át lehet vészelné az unalmas és nehéz napokat is.

Három évvel ezelőtt nagynéném kellett elengednünk a földi életből. Nagyon szerette mindenki őt a családban, hihetetlenül kedves, alázatos volt, négy gyerek édesanyja. Az Úr úgy rendezte, hogy sok időt tölthettem a betegágya mellett. Hetekig ápoltam fizikailag és lelkileg egyaránt. Abban az időben még nem voltam annyira mély kapcsolatban az Úrral, azonban Isten bölcsességét és kitartást adott ehhez a munkához is. Nagynéném aggódott amiatt, hogy sok bűne van annak ellenére, hogy külső szemlélőként büntetlennek tűnt. Mindnyájunknak sok bűnünk van, viszont a Biblia azt tanítja, hogy a bűn az Isten nélküli állapot. Ha megalázkodva elé járulunk, és segítségül hívjuk Jézus nevét, akkor nem kell félnünk a haláltól. Az evangéliumról beszélgettünk sokat nagynénémmel. Akkor, három évvel ezelőtt mondta nekem, hogy valamilyen lelki vagy szociális pályán kel-

lene elhelyezkednem. Ebben igaza volt, mert mindig is nagyon érdekelték az emberek, és nagyon szerettem elmélyülni Isten igéjében. Ekkor még nem gondoltam, hogy később tényleg szociális területen dolgozhatok majd. Minél többet beszélünk Jézusról, annál többet akart hallani róla, és annál nyugodtabb volt a további életével és örök életével kapcsolatban. Hiszem, hogy az Úr Jézushoz költözött, mosollyal az arcán ment át ebből a világból. Meggyőződésem, hogy Jézus nélkül nem tudunk valóban teljes, tartalmas, gyümölcsöző életet élni. Ő az, aki utat mutat az élet útvesztőjében. Több helyen dolgoztam már korábban, de éreztem belül, és a nagynéném is rávilágított, hogy Isten szociális területen szeretne engem látni. Nagyon érdekelnek az emberek, szeretek másokat meghallgatni, segíteni, bátorítani őket. Egy imameghallgatás volt számomra, hogy teljes állásban azt végezhetem, amit szeretek és fontosnak tartok, hogy munkatársaimmal az életünkön, munkánkon és beszélgetéseinken keresztül az életet adó Jézusról beszéljünk a fiataloknak.

Nagyon hálás vagyok, hogy a Fiúotthonban gyakran sor kerülhet arra, hogy a hitemről és a hitem szerzőjéről, az Úr Jézusról mesélhetek az itt lakó fiatalembereknek. Egyesek nagyon nyitottak a hittel kapcsolatos beszélgetésre, mások kevésbé, de mindig meg kell látni, hogy az illetőnek mire van éppen szüksége, milyen jellegű beszélgetésre. Tapasztalom nap mint nap, hogy az evangéliumnak hatalmas ereje van, én is ebből élek, ebből merítek erőt a mindennapok nehézségeihez. Azt tapasztalom, hogy akár fiatal, akár idős az ember, szüksége van szeretetre, mindenki a lelke mélyén szeretetre vágyik, és ezt a mélyen gyökerező szeretetvágyat csak Isten tudja betölteni. Egy lelki beszélgetés alkalmával rengeteg kérdés jöhet fel az életünkkel kapcsolatban. A szolgálatunkban nagy hangsúlyt helyezünk arra, hogy az itt élő fiúk életében pozitív változás következzen be, legyen értelme, célja az életüknek, és hogy ők is találkozhassanak az Úr Jézussal.

Életem vezérigéje, melyben benne van a hívő ember életprogramja: „Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!” (1Kor 10,31)

Szák-Kocsis Endre

(Folytatás az előző oldalról)

tán, mert meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj. Ekkor elhagyta őt az ördög...” Ez után kiosztottuk a rengeteg édességet és családonként az ételmeztársaságokat. Úgy gondolom, a legjobb időben tudtuk segíteni a családokat a tartós ételmeztársaságokkal. Néhány héttel később lezárták a határokat, nincs átjárás addig, amíg a rendkívüli helyzet meg nem szűnik.

Megköszönjük Istennek és minden támogatóknak, hogy az adományok által ismét tudtuk segíteni a nehéz körülmények között élőket.

Imakérések

- Imádkozzunk, hogy Isten állítsa meg a vírust, és hogy ennek következtében ne haljon meg még több ember!
- Adjon erőt és kitartást Isten az orvosoknak, egészségügyi dolgozóknak, védje meg őket a megfertőződéstől!
- A vírusfertőzés miatt ne kelljen törölni táborainkat, a nyelvtanítók, önkéntesek el tudjanak jönni, és a szülők engedjék gyerekeiket a táborba!
- A karantén ellenére is minél több gyerekhez tudjuk elvinni az örömhírt, illetve tudjuk továbbra is támogatni a legrászorulóbb családokat ételmeztársaságokkal, tisztító- és tisztálkodószerrel!
- Továbbra is gyűjtjük az adományokat, hogy le tudjuk cserélni az alapítvány összes szolgálatához szükséges kisbuszát.

Szilágyi Kornél

Út a Reményhez Alapítvány
www.utaremenyhez.hu

Könyvajánló

Nemeshegyi-Horvát György: Levelek Máriához

Megjelent *Nemeshegyi-Horvát György*, a Hatvani Baptista Gyülekezet lelképásztorának *Levelek Máriához* című könyve.

A könyv egy képzelet levezetés a szer-

ző és Mária, Jézus édesanyja között. A könyv olyan kérdéseket fesseget, melyek kívül esnek mind a katolikusok, mind a protestánsok komfortzónáján. Előbbiek becsülik túl, vagy utóbbiak becsülik alul Máriát? Büntelen vagy bűnös Mária? Bálvány vagy közbenjáró? Örök szűz vagy többgyermekes családanya? Mennyiben egyház-megosztó kérdés, hogy mit gondolunk mindezekről? Melyek azok a dolgok Máriával kapcsolatban, amelyekhez a katolikusok, és melyek azok, amelyekhez a protestánsok ragaszkodnak teljes joggal? És nem utolsósorban: milyen valódi személy található a róla szóló egyházi tradíciók rétegei alatt?

A könyv ajánló: katolikus részről *dr. Beer Miklós* római katolikus püspök, protestáns részről *dr. Szűcs Ferenc* református lelkész, egyetemi tanár.

A könyv megrendelhető a Hatvani Baptista Gyülekezetnek vagy a szerzőnek küldött üzenettel. Ára: 1750 Ft, gyülekezetek számára 20-as csomagonként 30.000 Ft. Fizethető banki átutalással vagy postai utánvétellel. A könyv bevételét a hatvani baptista imaház munkálataira fordítjuk.

Postai utánvét esetén a könyvet az üzenetben megjelölt címre küldjük, és átvételkor a postásnak kell fizetni.

Banki utalás esetén a számlatalajdonos neve: Zebedeus Alapítvány; a számlaszám: 11739054-23927353. A megjegyzésbe kérjük beírni a postacímét, ahová küldjük a könyvet!

Hatvani Baptista Gyülekezet

Egy gazdag életút töredékei – Cserepkáék 24. rész

Az 1965-ös év a missziómunka nagy éve Bolíviában. Eljuttatni az evangéliumot minden lélekhez! – ez volt a jelszó. A protestáns gyülekezetek imádságos szívvel fogtak össze az ország evangelizálása érdekében. A tervezett kórházépítést a kanadai országos konferencia elnapolta bizonytalan időre. *Jánosékat* kicsit lesújtotta ez a döntés, de szívesen vettek részt az országos munkában.

Az „Önkéntes jóakarát” nevű csapatban orvoscént egy fogorvossal, egy segítő misszionáriustársukkal először Capháren dolgoztak. Négy munkanap alatt 250 betegvizsgálat, 150 védőoltás (asszisztens nélkül) egy pálmatejű bambuszépítményben, amit időnként erősen vert a zuhogó trópusi eső. (*Margitka* többször ment haza elkeseredve La Pazban a kórházi munkából, mert ilyen munkát bárhol végezhetne. Festett körmű, affektáló katonatiszt-felések, úrhölgyek banális nyavalyáival foglalkozni, míg máshol gyerekek, emberek pusztulnak el ellátás nélkül.) Látva a nagy szükségét székelyes határozottsággal állt János elé:

– Édesapa, a mi helyünk nem itt van!

Július második felében Santa Chruzba, a trópusi főváros és környéki őserdeibe települt különböző nemzetiségű kolóniákat látogattak meg. 2500 km-t autóztak, természetesen bolíviai utakon. A legkiépítettebb út is folyami kövekkel, kavicsokkal kirakott. Nagyon fárasztó rajta közlekedni, a munkában is kimerültek, de az örömük mindent pótol.

Ezután Bolívia északnyugati őserdeibe indultak. Mivel utak egyáltalán nincsenek az Amazonas felső gyűjtőterületén, csak vízen és levegőben lehet közlekedni. Cochabambából kétórás kisrepülés út az északi városkába, Ribera Alta. Az itt dolgozó misszionáriusok várták őket. Rövid pihenő és eszmecsere után az itteni törzsek között dolgozó bibliafordító misszió kis, egy motoros gépével indultak tovább. Csak a legszükségesebbek fértek a gépbe: Bibliák, traktátusok, függőágy, élelemből is csak kevés.

János így ír erről: „Néhány perc múlva az őserdő és nagy folyók, tavak fölött lebegett velünk a kis gép. Alattunk a dzsungel ezer titkával, buja zöld ősvadonjával, különös állatvilágával. Ugyancsak itt található nagy, fáradságos munka árán az »Isten barna aranya«. Ők még vadon törzsekben, kőkorszakbeli körülmények között élő őslakos indiánok. Hatalmas kiterjedé-

sú az őserdő, csak egy-egy folyó kanyargós csíkja töri meg az egyhangúságot. Közel két órája vagyunk a levegőben, amikor a nagy folyó partján egy kis telepet pillantunk meg, mellette keskeny leszállópálya. Néhány napja van csak itt az új misszionárius, az ő irányításával készült a leszálló. Most teszteljük, próbarepülés már volt, de terhelt géppel ez az első megmértetés. Hála az Úrnak, sikerrel landoltunk. A telep apraja-nagyja nagy rivalgással fogadja érkezésünket. A testvér is sírva ölel át valamennyiünket, megható valóban ilyen helyen a találkozás. A telep neve Sena, gumi- és braziliógyűjtő őslakók élnek itt apró pálmatejűs kunyhóikban. Nagyon sok a beteg, anaemiás, viaszszárga arcú, felpuffadt hasú, a bélérgégtől aszott testű ember. Nagyon egyoldalú a táplálkozásuk, rizsen és trópusi krumplifélén élnek. Vacsora után egy raktárhelyiségben összejövotelt tartunk. Első ilyen összejövetel, ahol 45-en voltunk együtt. Primitíven nevetgélnek, de utóbb énekelni is hajlandók, majd az Igére is fi-gyelnek.

Jézus az egyetlen út a mennybe! – hangzik a felhívás. Az alkalom végén négyen sírva borulnak le, hogy ők ezt az utat választják. Nagy volt az örömünk, hogy a mag jó földbe is hullott.

Harmadik nap reggel korán átmentünk egy St. Kereszt nevű másik telepre, ahol körülbelül 70-en élnek. Margitkával és az új misszionáriussal három órát gyalogolva értük el őket. Már vártak bennünket, itt is szinte mindenki trópusi beteg. Margitkának bőven volt munkája, mi beszélgettünk a várakozókkal Isten nagy szeretetéről. Vízit után megvendégelték teknőspörkölttel. Öszvéreket nyergeltek, azon jöttünk vissza, az őserdő füllesztőn párás-meleg volt.

A következő nap Margitka, a fogászdoktor és egyik misszionárius még mélyebbre repültek az őserdőbe három napra. Csónakon két-három kisebb telepet is felkerestek, áldott alkalmak voltak, sok Igére szomjas lelket találtak. Tiszteletükre szép bögőmajmot főztek meg ebédre, és én kárpótlásként, hogy nem mehettem velük, egy tigris-vadmacska bőrt kaptam ajándékba.

Misszióstársammal Senán maradtunk, és napközben gyalultuk a leszállópályát pilóta testvérünk tanácsa szerint. Ezekre a telepekre az első karácsony után, 1965-ben érkezett el az evangélium. Pilótánk egy mosolygós, szeretettől sugárzó arcú, a Moody-is-

kolából kikerült huszonhat éves fiatalember, lángoló lelkű bizonyágtevője az Úrnak. Ők naponta járják ezt az őserdő feletti légi utat. Az itt dolgozó misszionáriusokat látják el élelemmel, gyógyszerrel és a szükséges dolgokkal. Búcsút vettünk a néhány nap alatt annyira szívünkhöz nőtt egyszerű emberektől. Mintha a gép is könnyebben repített volna visszafelé, terheinket leraktuk: gyógyoszt a sebre, igét a szívbe. Fáradtan, de a lelki frissesség boldogító örömeivel tértünk vissza Riberaltára. Onnan újból hétórás repülés után érkezünk meg szereteteinkhez Cochabambába.

Áldott legyen az Úr a nyitott kapukért, a szolgálat kegyelmének lehetőségért!”

Az a missziómunka, amit most csináltak, amit láttak, átéltek, közelebb állt a szívükhöz, hathatósabb munkára sarkallta őket. Jánost ugyan aggasztotta az övéi iránti felelősség: trópusi nyomorúságok, mérges kígyók, vadállatok közé menni, ezt a lehetetlen utat járni – visszahúzó erővel hatott rá. A misszió is ide helyezte őket La Pazba, itt kell helytállniuk!

Egyik este Margitka fáradtan, letörtten jött haza a kórházból.

– Mi a baj, édesanya?

– Ebben a misszióban én nem hiszek, nem a helyünkön vagyunk! Ahol égető a szükség, oda kell mennünk, Capháréra!

János látva asszonya eltökéltségét másnap kérvényezte áthelyezésüket, de itt süket fülekre talált. A misszionáriustársak is melléjük álltak, és együttesen a kanadai bizottságnál sürgették az intézkedést. Azt a választ kapták, hogy a misszió anyagi nehézségei miatt elviekben támogatni tudja őket, de pénzügyileg nem. A papírjaikat, működési engedélyt is nehézkesen intézték a hivatalban. Újra és újra azt hallották: „Manyána” – majd holnap.

Találkoztak egy magyar emberrel, aki csodálkozott, hogy kerültek Bolíviába. Felhívták beszélgetni a lakásukra, elmondták küldetésüket, terveiket, problémáikat. A segítségükre sietett. Együtt szokott vadászni az „elittel”, köztük az egészségügyi miniszterrel. Néhány nap múlva hozta az engedélyeket. Soha többet nem találkoztak ezzel a személlyel. Isten angyalai néha álrúhában járnak.

A belső kasszában 300 dollár volt, amivel leendő házuk tetőzetét megtudták javítani. Ezt és egy használt autót kaptak a missziótól. Vashordóba összepakolták a szükséges holmikat arra készülve, hogy a nedves, párás trópusi klíma mindent tönkre tud tenni. Az autóvezetést János nem merte vállalni ezen az úton, egy gyakorlott fiatalember vitte őket. Talán nagyon is be akarta mutatni a bátorságát, merészségét. Margitka félelmében kékre szorongatta János combját, nagyon idegtépő utazás volt. Ezután már inkább János vezetett. Az út még a múlt század első negyedében készült, az Uruguayjal vívott háború idején, az úgynevezett „Coca-háborúban”. Ezen az úton történt a katonai utánpótlás. Az építés során is rengeteg ember elpusztult. Sokat szenvedtek, éheztek, szomjaztak, fáztak, fertőződtek, mélybe zuhantak. Rengeteg volt a baleset is rajta, 1960-ig kétirányú volt a forgalom, azóta egyirányúsították. Egyik és másik héten váltakozó a forgalom. Most van készülődés egy új aszfaltos, kétsávos út, ami talán egy-két éven belül átadásra kerül. Caphárét néhány évtizede kezdték birtokba venni a települők. Az állam ingyen adott területet. Az ősvadont kiirtva kezdtek banán-, narancsültetvényeket, kakaócserejét és egyebeket telepíteni. Az Altiplano nyomorúságos körülményeiből próbálkoztak új lehetőséggel, de a trópus sem adta könnyen meg magát. Megtizedelte az úttörőket az új kihívás. Az evangélium is így jutott le Capháréra. Bányásztként dolgozott Oruróban *Hermano Vilches*, aki szilikózisban megbetegedett. Könnyített munkaként az irodák takarításával bízták meg. Itt a szemétkosárban egy megtépett, spanyol nyelvű Újszövetséget talált. Nem tudott olvasni, de a barátja felolvasott neki belőle. Nagyon felébresztette az érdeklődését, olyannyira, hogy megtanult olvasni. A városban talált egy baptista gyülekezetet, ott betagozódva átadta életét Krisztusnak. Betegsége miatt el kellett hagynia a magaslatot, Caphárén kezdett munkálkodni, lelkileg is. Idősebb ember volt már, sok mindenhez értett, közel tudott férkőzni az emberekhez. Többen megtértek az ő bizonyágtételére.

(Folytatjuk)

Petrik Károly

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

GÖDÖLLŐ: Néhány hónappal 99. születésnapja előtt, február 19-én hívta haza örökökévaló Atyánk **Szemán Jánosné** szül. **Galambos Margit** testvérnőnk. Szülőföldjén, Tardon fogadta el Krisztus kegyelmét még fiatalokorában, s attól kezdve odaadó hűséggel szolgálta Urát, ahogy az 1980-as évektől közöttünk, Gödöllőn is. Különös öröm és kegyelem volt, hogy élete utolsó napjait részt vett a gyülekezet úrvacsorai alkalmain, őszi háládonapunkon pedig még szavallattal is szolgált. Temetésén **Lőrík Levente** lelkipásztor hirdette az örök evangéliumot.

– Április 9-én búcsúztunk **Szász Ilona** testvérnőnkől, kit életének 88. évében szólított magához az Élet Ura. Erdélyből az 1980-as években költözött fiával Magyarországra, és Szeremléről Budapesten át vezetett az útja Gödöllőre. Élete sok-sok megpróbáltatása között mindvégig Urához akart hű maradni, akit egyedüli támaszának, kösziklájának tartott, s belé vetett hitéről mindig kész volt bizonyágot tenni. Temetésén **Lőrík Levente** szolgált a 2Tim 4,1–6 alapján.

Műsorajánló – Pax Tv

Május 10., vasárnap 15:30

Az Istenben maradás titka (40 perc)
Baptista prédikációk – Pécel

Május 10., vasárnap 22:00

Hogyan szabadulhatok meg a múltbeli szexuális bűneim okozta büntudattól? (52 perc) Mitől szép? Mitől jó? *Linda Dillow* a szexualitás témájáról – bibliai megvilágításban – több könyvet is írt, melyek óriási sikert arattak Magyarországon is őszinte hangvételük és keresztyényi megoldásuk miatt. Az amerikai írónt két napos felekezeti konferenciára hívták meg Debrecenbe 2005-ben.

Hihetetlen történetek Hiszek Isten csodáiban

Ez év március első napjaiban beteg lettem. Orvoshoz nem, hanem a legjobb, legfőbb orvoshoz, az Úr Jézus Krisztushoz imádság révén elmentem.

Alázattal kértem, ő adjon gyógyulást a betegségemből.

Szeretettel megkértem Mike Sámuel lelkipásztort, Vas Ferenc lelkipásztort és Győri Gábor testvért, hogy imádkozzanak értem.

És megtörtént a csoda!

Kétheti betegség után, gyógyszeresedés nélkül meggyógyultam. Soli Deo gloria!

Kételkedés nélkül hiszek Isten csodáiban!

Hiszek

Én hiszek a jó Isten

Végtelen jóságában...

Csodálatos szeretetében,

Megtörtént csodáiban,

Áldott nagy kegyelmében!

Groska József

a 90. kegyelmi évében járó
„öreg” testvér

*Szeretettel megkértem Mike Sámuel lelk. pásztort, Vas Ferenc lelk. pásztort és Győri Gábor testvért, hogy imádkozzanak értem.
ÉS-MEGTÖRTÉNT A CSODA!
Kétheti betegség után, gyógyszeresedés nélkül meggyógyultam. SOLI-DEO-GLORIA!
Kételkedés nélkül hiszek Isten csodáiban!*

Groska testvér ezt is írja még a levelében: „A Békehírnök nekem áldások forrását jelenti, amit 84 év óta örömmel, hálaadással olvasok. Elnézést kérek a kézírásért, de az Erika típusú írógépembe nem kapok írógépszalagot.”

Kedves Groska testvér, hálásan köszönjük a biznyságtételt! A szerkesztőség számára nem okoz problémát a kézírás olvasása. Jó egészséget, további áldott, biznyságtételt kívánunk!

Sok szeretettel várjuk az Isten csodáit átélők további biznyságtételeit is akár postán (1068 Budapest, Benczúr u. 31.), kézírással is szívesen fogadjuk, akár e-mailben (bekehrnok@baptist.hu).

Békehírnök szerkesztőség

Keresztrejtvény

1	2	3	4	5	6			7	8	G
9			10				11			
12		13			14	15			16	
17	18			19		20		21		
22					23					24
25			26				27			
28		29		30		31			32	
33			34		35			36		
37				38						
39		40						41	42	
H				43					44	

Vízszintes

1: Fejszőr; 4: Izrael egyik törzse; 7: A megoldás negyedik része; 9: Kiscsibe egynemű betűi!; 10: Pottyant, hullajt; 11: Bonis ... – Legjobb legjobbj; 12: Tanuló; 13: Femtométer; 14: A bárka építője; 16: Páros gyász!; 17: Ámít, ködösít; 20: Cérnát a lyukon keresztül visz; 22: A megoldás első része; 24: Kelet jele; 25: Lásd, röviden; 36: Karám belseje!; 27: Rangjelző szócska; 28: Jákob egyik felesége; 30: A muszlimok szent háborúja; 33: Fejetlen sáska!; 35: ÁOD; 36: ... Uram, ... nekem – gyülekezeti énekünk; 37: A megoldás harmadik része; 39: Ábécénk második betűje; 40: Lovas verseny; 41: Örökítő anyag; 43: ... kel – elindul, felkerekedik; 44: Lukács evangéliuma, röviden

Függőleges

1: A megoldás második része; 2: Kánaáni város, amit Izrael csak másodjára tudott elfoglalni (Károli fordítás szerint); 3: Izrael bírása volt; 4: Jób egyik lánya; 5: Nem régi; 6: Németország és Tunézia autójele; 7: Árokban van!; 8: Gond, hercehurca (névelővel); 11: Fülöp, András és Péter városa; 15: ÓÁY; 19: Vadonfelügyelő ember (másod-

dik magánhangzón ékezhíány); 19: A láb ízülete; 21: A Cisz és az Asz is ilyen; 23: Jézus városa; 29: Ingerlés, bosszantás (régiesen); 31: Pödör, csavar; 32: Nyújt, juttat (költőien); 34: Malom része!; 38: Ütőkártya (mindkét magánhangzón ékezhíány); 42: Kés vágórész

Összeállította: Asztalos Bogdán

Figyelem!

A Magyarországi Baptista Egyház operatív tanácsának a Békehírnök nyomtatását elhalasztó döntése miatt a megfjtéseket ezúttal egészen 2020. december végéig várjuk szerkesztőségünk valamelyik címén, e-mailben: bekehrnok@baptist.hu, vagy postán: 1068 Budapest, Benczúr u. 31.

Mivel az a reménységünk, hogy előbb-utóbb újra nyomtatottan juthat el az olvasókhöz a Békehírnök, ezért az év hátralévő hónapjaiban is szeretnénk keresztrejtvényt megjelentetni a lapban.

Ezért áprilistól kezdve decemberig a megfjtések együttesen is beküldhetők majd, nem szükséges hónapról hónapra postára adnunk őket. Hasznos és áldásos időtöltést kívánunk velük!

(A szerk.)